

Església de Tarragona

Butlletí Oficial de l'Arquebisbat

Núm. 7

Juliol 2010

ESGLÉSIA DE TARRAGONA

BUTLLETÍ OFICIAL DE L'ARQUEBISBAT

7

Tarragona, juliol de 2010
3a època. Núm. 445

Secció oficial

Sr. Arquebisbe

Decrets

- Declaració de santa Anna patrona secundària de la Parròquia de Sant Vicenç Màrtir de Castellvell del Camp..... 271
- Confirmació de la presidenta de Mans Unides de l'arxidiòcesi de Tarragona 271
- Nomenament del consiliari de la Fundació Santa Maria de Siurana..... 272

Cartes

- Tramesa als preveres de l'homilia del Sant Pare en la clausura de l'Any Sacerdotal..... 272
- Presentació d'una reflexió i orientacions relatives a la catequesi i la celebració de la primera comunió dins la iniciació cristiana dels infants 273
- Homilia en la recepció de la Gna. Sònia Sapena com a ermitana de l'ermita de la Mare de Déu de Consolació de Gratallops. 274
- Salutació per a la memòria de Càritas Diocesana 2009..... 277

Als Quatre Vents

297. Les promeses de Jesús..... 278
- 298- Acaba l'Any Sacerdotal 279
299. La comunitat humana..... 280
300. Una societat de persones lliures 281
- Activitats del mes de juny de 2010..... 282

Consell Episcopal

Indicacions relatives als llibres parroquials i a les partides sacramentals.....	287
Reflexió i orientacions relatives a la catequesi i la celebració de la primera comunió dins la iniciació cristiana dels infants	288

Reflexió d'aquest curs: El prevere i el seu ministeri

Pauta de reflexió personal per a preveres - juny 2010.....	292
--	-----

Secretaria General i Cancelleria

Nomenaments del mes de juny.....	293
<i>Temes tractats en les diferents reunions</i>	
Reunió n. 188 del Consell Episcopal.....	295
Reunió n. 17 del Consell Pastoral Diocesà.....	295
Reunió n. 189 del Consell Episcopal.....	296
Reunió n. 190 del Consell Episcopal.....	296
Reunió n. 191 del Consell Episcopal.....	297

Delegació diocesana de litúrgia

Recepció d'un nou ermità o d'una nova ermitana	297
--	-----

Secció informativa

Necrològica de Mn. Josep Pasalodos Sisto, pvre.	300
--	-----

Secció documental

Any Sacerdotal

Audiència general del Sant Pare - <i>Munus regendi</i>	301
Homilia del Sant Pare en la clausura de l'Any Sacerdotal.....	304

Conferència Episcopal Espanyola

Orientacions relatives als llibres sacramentals parroquials.....	308
--	-----

(44 p.)

Redacció i Administració: Pla de Palau, 2. Telèfon: 977 23 34 12. 43003 Tarragona

Portada: Seminari Conciliar Pontifici de Tarragona.

Edifici de corrent historicista de llenguatge neogòtic construït a finals del s. XIX

Fotografia: Departament per als mitjans de comunicació social de l'Arquebisbat de Tarragona

Dip. Legal: T. 2 - 1958

Indústries Gràfiques Gabriel Gibert. C/ Cartagena, 12. Tel. 977 22 45 58. 43004 Tarragona

Composició i muntatge del text: Secretaria General i Cancelleria

Publicitat: Arquebisbat de Tarragona - Secretaria General - Tel. 977 23 34 12 ext. 212 (Montserrat)

Senyor Arquebisbe

DECRET

d'1 de juny de 2010, pel qual es declara santa Anna patrona secundària de la Parròquia de Sant Vicenç Màrtir de Castellvell del Camp i s'eleva a grau de solemnitat la seva celebració litúrgica

Atenent la sol·licitud feta pel Sr. Rector de la Parròquia de Sant Vicenç Màrtir de Castellvell del Camp, Mn. Joan Josep Bladé Bladé, de petició que es concedeixi el patrocini en segon grau a santa Anna per a aquesta Parròquia,

Vista la devoció que els fidels de Castellvell del Camp tenen a santa Anna, a la qual veneren a l'ermita que li tenen dedicada des de temps pregons.

Escollat el parer favorable del delegat diocesà per a la litúrgia,

PEL PRESENT DECRET declaro santa Anna patrona secundària de la Parròquia de Sant Vicenç Màrtir de Castellvell del Camp, i a partir d'aquest moment, per tant, la seva memòria se celebrarà en grau de solemnitat.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.

Davant meu,

Rosalía Gras Minguella

Secretària general i cancellera

DECRET

de 8 de juny de 2010, pel qual es confirma la presidenta de Mans Unides de l'arxidiòcesi de Tarragona

Vista la carta presentada amb data de 21 de maig de 2010 per part de la secretària de la delegació diocesana de Mans Unides de Tarragona, en què comunica que en la reunió de l'assemblea celebrada el 19 de maig de 2010 es va elegir la Sra. Satur Sosa Gigante com a presidenta delegada de Mans Unides de l'arxidiòcesi de Tarragona,

Vist el vistiplau de la presidenta nacional de Mans Unides que requereixen els Estatuts de Mans Unides en el seu article 10 § 3, de 31 de maig de 2010,

PEL PRESENT DECRET, d'acord amb l'article 19 § 3 dels Estatuts de Mans Unides, confirmo la Sra. Satur Sosa Gigante com a presidenta de Mans Unides de l'arxidiòcesi de Tarragona per a un termini de tres anys.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.
Davant meu,

Rosalia Gras Minguella
Secretària general i cancellera

DECRET

de 22 de juny de 2010, pel qual es nomena el consiliari de la Fundació Santa Maria de Siurana, de l'Arquebisbat de Tarragona

Fetes les consultes que corresponen,

PEL PRESENT DECRET NOMENO, d'acord amb els articles 6 § d), 10 i 17 dels Estatuts de la Fundació Santa Maria de Siurana, MN. JOAN ANTONI CEDÓ PERELLÓ consiliari de l'esmentada Fundació, per a un termini de quatre anys.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.
Davant meu,

Rosalia Gras Minguella
Secretària general i cancellera

CARTA

en la tramesa als preveres de l'arxidiòcesi de l'homilia del Sant Pare en la clausura de l'Any Sacerdotal

Molt estimats en el Senyor,

El passat divendres, dia 11, Festa del Sagrat Cor de Jesús, es va concloure l'Any Sacerdotal. A Roma, el sant pare Benet XVI va pronunciar una homilia que us envio traduïda al català (v. gr. p. 304 d'aquest BUTLLETÍ). Penso que ens diu paraules que ens poden ajudar a tots a estimar encara més el sacerdoci i a donar gràcies per aquest do del Senyor a la seva Església i per aquest Any Sacerdotal que hem acabat.

Estic content de les moltes activitats que hem fet a casa nostra, amb les sessions de formació permanent a la Selva del Camp per als preveres; els diferents documents que hem publicat per a reflexionar sobre el sacerdoci, els qüestionaris per als preveres, per als consells parroquials i arxiprestals i també per a la reflexió personal. I a través del web i de la tramesa han anat arribant els diversos materials que des de Roma o altres diòcesis ens han fet arribar.

Espero que totes aquestes idees i experiències ens ajudin a estimar cada vegada més el sacerdoci, a pregar perquè els preveres siguem sants i puguem ajudar el poble de Déu en el seu camí de santedat. Com sabeu, estem treballant el Pla pastoral 2010-2013, i precisament a partir de les moltes propostes que han sortit de les reflexions d'aquest Any Sacerdotal s'ha concretat un dels objectius d'aquest Pla.

Aprofito l'ocasió per a recordar-vos la urgència de pregar per les vocacions sacerdotals. Supliquem-les amb fe al Senyor, que ben segur que ens les farà arribar.

En aquest final de curs, amb el «pes del dia i de la calor», us agraeixo una vegada més a tots el vostre treball en servei a l'arxidiòcesi. Que el Senyor us pagui amb escreix el vostre lliurament.

Amb tot el meu afecte, la meva benedicció,

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Tarragona, 12 de juny de 2010

CARTA

de presentació d'una reflexió i orientacions relatives a la catequesi i la celebració de la primera comunió dins la iniciació cristiana dels infants

Estimats mossens, diaques, laiques amb missió pastoral i catequistes,

Per diversos conductes i en alguna trobada amb mossens i catequistes amb motiu de la celebració de confirmacions ha sorgit la qüestió de l'edat de començar la catequesi de primera comunió i per tant l'any en què l'han de fer. En alguns llocs ja s'ha retardat l'inici de la preparació a 3r curs d'Educació Primària, fent, per tant, la primera comunió a 4t curs.

Això m'ha portat a pensar, a rellegir documents i a parlar-ho amb el Consell Episcopal, donat que és una qüestió important en el camp de l'evangelització i de la catequesi, tasca insubstituïble de l'Església. Hem preparat un recull de textos que reflexionen sobre la catequesi d'aquesta edat, que voldria que es tinguessin en compte: us els envio com a Annex I (v. gr. p. 288 d'aquest BUTLLETÍ).

La catequesi no s'hauria de començar més tard del 2n curs de primària. Penso que dos anys són suficients i, en tot cas el que es pot fer és augmentar una mica la durada de la sessió de catequesi setmanal.

Certament, avui, a 2n de Primària, molts nens tenen dificultats per llegir; sembla que no estan prou madurs, però no oblideu que el més important és ensenyar-los a ser i viure com a cristians segons la mesura de la seva edat, creant així una plataforma perquè després hi pugui haver un aprofundiment més intens. També hauríem de fer un esforç per a fer amable la catequesi, de manera que no esperessin acabar-la en fer la primera comunió, sinó que desitgessin continuar-la per a arribar a la confirmació, amb els tres anys més que hem implantat recentment. I no cal dir tot el treball que cal fer amb els pares.

Anar a una en aquestes qüestions afavoreix moltes coses. Que una parròquia comenci a 2n i la del costat a 3r desorienta; que el mossèn que teníem abans ho fes així i el que ha vingut nou ho faci d'una altra manera també (no hem d'oblidar que una disposició establerta per un mossèn perquè a ell li sembla bé un altre la pot canviar). El tema és prou important perquè mirem de tenir uns mateixos criteris a tota l'arxidiòcesi.

Com a pare i pastor us demano que llegiu les consideracions del document que us adjunto i que se segueixi el criteri que hi ha hagut fins ara de començar la catequesi de primera comunió a 2n curs de Primària.

Tot sigui per al bé dels nostres «petits» feligresos i les seves famílies.

Amb tot el meu afecte, la meva benedicció.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Tarragona, 22 de juny de 2010

HOMILIA

en la recepció de la Gna. Sònia Sapena. Ermita de la Mare de Déu de Consolació de Gratallops, 23 de juny de 2010

Molts estimats Mn. Josep Maria Alegret, rector de la Parròquia de Sant Llorenç de Gratallops; Mn. Antoni Rosario, vicari i encarregat de la vida eremítica a la nostra arxidiòcesi; P. Pere Cardona, delegat diocesà per a la vida consagrada. Molt estimada mare M. Àngels Vilar de Sant Josep. Estimades Mª Dolores Bonilla; M. Montserrat Domingo, Amparo Escrivà, M. Montserrat Solà. Molts estimats Jordi i Antonio. Molt estimada Sònia. Molt estimats tots vosaltres, germans i germanes en el Senyor. M'agrada també recordar en aquestes trobades la María Dolores Herrero, ja amb el Senyor.

Avui és per a mi un dia de goig, d'agraïment i d'acció de gràcies. I també un dia de peticions. Ens hem reunit per a pregar amb tots vosaltres en aquesta ermita de la Mare de Déu de Consolació per a donar la rebuda a la Gna. Sònia, que vol fer l'experiència de la vida eremítica.

Voldria agrair, en primer lloc, a la mare Maria Àngels Vilar de Sant Josep, superiora general de les Mares del Desemparats i de Sant Josep de la Muntanya, i amb ella a totes les germanes de la congregació que estan ajudant la Gna. Sònia a discernir més plenament la seva vocació. Us agraeixo de cor i demano que continueu pregant per ella i també per tota la nostra arxidiòcesi, perquè el Senyor ens ajudi a encertar i a ajudar perquè la vida eremítica, tan estimada en els primers segles de l'Església, continuï donant fruits de santedat i sigui una lloança constant al nostre Déu, en un món que sembla que li està donant l'esquena.

Vull agrair a la Gna. Sònia que vulgui viure aquesta vida i hagi acceptat habitar en aquesta ermita de la Mare de Déu de Consolació, que d'aquesta manera continuarà sent un lloc de pregària, un referent també per a les persones que busquen en la soledat el lliurament i la unió amb el Senyor. Germana Sònia, és un motiu d'alegria per a mi donar-te acolliment en aquesta ermita de la Mare de Déu de Consolació en aquest matí. Sigues benvinguda. Espero de tu el testimoniatge d'una vida eremítica viscuda, segons els Estatuts propis aprovats per la nostra arxidiòcesi.

Llegeixo en aquests Estatuts que vaig aprovar de forma definitiva: «L'Esperit, sempre present i actuant segueix cridant alguns seguidors del Jesús de l'evangeli, emportats per l'amor indivisible a ell, a viure en el desert, "per dedicar la seva vida a lloança de Déu i la salvació del món, a través d'una separació més estricta del món, en el silenci de la solitud, la pregària assídua i la penitència" (c. 603).»

La nostra Església metropolitana i primada ha volgut reconèixer oficialment i a perpetuïtat aquest estil de vida consagrada i evangèlica, és a dir, el camí personal del monjo o monja eremita que, en el silenci contemplatiu, cerca la joia d'estimar, adorar, lloar i beneir el Pare de nostre Senyor Jesucrist, tot pregant pels seus germans i germanes del món, i tot evitant possibles pseudoeremites, dels qual tampoc se'n va veure lliure l'eremitisme dels Pares del Desert.

Per tant, vull que el vostre carisma sigui reconegut a l'arxidiòcesi, acollit i assimilat en la pràctica. Una vida eremítica coherent. Que et sentis plenament integrada en l'Església diocesana. Que visquis radicalment els tres consells evangèlics de pobresa, castedat i obediència que ja tens fets a perpetuïtat. Estem, doncs, parlant de «buscar el rostre de Déu en el silenci»; «de viure consagrada al Senyor en el desert», «d'estar enamorada del Senyor», i de «viure dedicada al treball i a la lloança a Déu».

Aquestes contrades tenen una vella tradició eremítica, des de molt antic homes i dones han cercat en aquestes muntanyes espais de solitud i de desert per a lliurar i consumir la seva vida a la lloança de Déu, a la pregària; vivint en tot sota l'obediència i estimant la pobresa, que és una benaurança. La pobresa et fa solidària dels pobres de la terra i legitima la teva comunió i pregària per ells i amb ells. Com diu el *Catecisme de l'Església catòlica*: «Els ermitans mostren a cadascú aquest aspecte interior del misteri de l'Església, que és la intimitat personal amb Crist. Amagada als ulls dels homes, la vida de l'ermità és predicació silenciosa d'aquell a qui ha donat la seva vida, perquè, per a ell, ho és tot. Es tracta d'una crida particular a trobar en el desert i en el combat espiritual la glòria del Crucificat» (cf. CEC 921).

L'Església de Tarragona t'acull en aquest lloc tan estimat —l'ermita de la Mare de Déu de Consolació— i et demana que visquis aquesta vida que has escollit amb generositat i radicalitat. Només aquesta generositat la farà comprensible davant del món.

Et demano també que a partir d'avui preguis per l'arquebisbat de Tarragona i per totes les intencions de pregària que t'encomano, i sobretot per una que per a mi és la més dolorosa: prega per les vocacions sacerdotals a la nostra arxidiòcesi. I com és lògic, continua pregant molt intensament per la Congregació que ara et dóna aquesta oportunitat: estic segur que des d'aquí pots ajudar molt.

Sigues dona de pau, fraterna, i que pel teu capteniment i per la teva paraula les persones que tractis o s'acostin a tu compreguin que hi ha el misteri de Déu Trinitat que t'habita. El Senyor t'ha donat un gran do. Viu-lo amb alegria i desprendiment de totes les coses, interiors i exteriors.

No visquis sense discerniment: t'ajudaran les germanes que des de fa tants anys fan vida eremítica a la nostra arxidiòcesi: la Gna. Amparo, la Gna. Montserrat, la Gna. M. Dolores. Confia les teves dificultats als teus superiors i als teus directores espirituals. I a mi em tens sempre com a pare i pastor.

Vull donar les gràcies al mossens del Priorat que han estimat i han ajudat les germanes ermitanes a cada lloc. Els qui hi ha ara i els qui hi havia abans d'ells.

Maria és la dona orant, la contemplativa, la que servava en la solitud del seu cor totes les paraules i els gestos de Jesús. És així que esdevé imatge de l'Església orant i contemplativa. Ella és la dona de les benaurances. La primera que les va acomplir amb un esperit ampli i generós. Intenta de viure, com hem sentit en l'evangeli, les benaurances del Regne. Desitjo que aquesta casa de la Mare de Déu sigui oberta per a tu i per a tots aquells que aquí cerquen el consol, la pau i l'ajuda de santa Maria. Que ella, nit i dia, vetlli per tu.

SALUTACIÓ

per a la memòria de Càritas Diocesana 2009

Benvolguts tots en Crist, el Senyor ressuscitat,

Com cada any, Càritas presenta la seva memòria, un moment per a fer valoracions i resums de les seves activitats.

Aquest 2009 ha estat un any molt complicat per a Càritas i per a la nostra societat en general: hem patit una fase molt aguda de la crisi econòmica i moral i hem estat espectadors del veritable drama de la destrucció massiva de llocs de treball i del tancament d'empreses. Tot això ha suposat un increment més que notable del nombre de sol·licituds d'ajut. Però d'altra banda, no ens podem oblidar de les campanyes d'emergència que Càritas posa en marxa cada vegada que s'esdevé una catàstrofe natural o humanitària: terratrèmols, inundacions, tifons, tsunamis, guerres... configuren un llarg etcètera que no troba mai la seva fi, perquè a les campanyes de l'any passat moltes vegades se sobreposen les d'aquest mateix any.

L'objectiu de les memòries anuals que Càritas publica és doble: per un cantó posar de manifest els recursos que ha generat i ha rebut i la manera com aquests recursos s'han utilitzat. Això, diria jo, és avui especialment important donada l'aguda sensibilitat que tenim a l'hora de veure què es fa amb els diners que es recullen. I l'altre objectiu, no menys important, és palesar allò que encara —i és molt— queda per fer: hi ha moltes organitzacions que treballen avui en els diversos camps del servei social, hi ha molts voluntaris que donen el seu temps i els seus recursos en una lluita desigual contra un enemic invisible que, malauradament, no minva ni s'afebleix: la pobresa. Això ens demostra que l'únic camí per a capgirar aquesta situació és el canvi de consciència de la societat: és a dir, dels ciutadans i dels seus dirigents.

Estimats germans, obrir l'oïda i el cor és quelcom que no és negociable ni optatiu, és un manament que el Senyor ja va donar en la Llei a Israel quan li va proposar ser el seu poble escollit. Per a reforçar allò que demanava al seu poble el Senyor li deia: «Recorda que has estat esclau a Egipte» (cf. Dt 5,15; 6,21; 16,12; 24,18.22; etc.). Aquestes paraules eren —centenars d'anys abans de Crist!— i són —avui—, una crida urgent a la solidaritat perquè l'altre, que és el meu proïme i el meu germà, podria ser jo mateix.

Quan el fariseu va preguntar a Jesús quin era el manament més important de la Llei, ell li va respondre: «Escolta, Israel: el Senyor és el nostre Déu, el Senyor és l'únic. Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot el pensament i amb tota la força. El segon és aquest: Estima els altres com a tu mateix. No hi ha cap manament més gran que aquests» (Mc 12,29-31). Fixeu-vos que el primer que se'ns mana és *escollar*.

A continuació se'ns demana *estimar*, però ja sabeu que qui no estima el seu germà, que veu, no pot estimar Déu, que no veu (cf. 1Jn 4,20).

Per tant, benvolguts, acolliu aquestes pàgines que teniu a les mans com una crida urgent i personal a obrir la nostra oïda i el nostre cor a les necessitats i mancances de tots els qui estan al nostre voltant: «Tant de bo que avui sentíssiu la seva veu: No enduriu els cors» (Sl 95,7-8).

Reitero el meu agraïment a tots els qui treballeu a Càritas —professionals i voluntaris— per tot el que feu, i us animo a continuar formant-vos i treballant per tal que l'atenció als més desvalguts sigui cada cop més el nostre estandard, i que la denúncia de les injustícies socials sigui cada cop més la nostra bandera.

Rebeu, amb tot el meu afecte, la meva benedicció.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Tarragona, juny de 2010

ALS QUATRE VENTS

297. LES PROMESSES DE JESÚS

6 de juny de 2010

Si rellegim amb atenció els sants evangelis descobrirem una sèrie de promeses que ens fa Jesús. Així, en el cèlebre discurs a Cafarnaüm, justament anomenat discurs del Pa de Vida, Jesús ens diu que el qui menja el seu cos i beu la seva sang tindrà la vida eterna. A molts els va semblar un llenguatge dur, no acceptable i es van separar de Jesús; els deixebles, però, van creure i es van quedar amb ell, i van viure el moment en què aquestes paraules es van complir, a l'Últim Sopar.

Més endavant, en el moment de ser enlairat al cel, Jesús diu als seus deixebles: «Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món.» Aquesta promesa no es deixa de complir des de fa dos mil anys, i llavors com ara dóna força als deixebles de Jesús que hem d'anar per tot el món predicant l'evangeli.

Encara en trobem una altra, de promesa de Jesús. La recull sant Joan en el llarg discurs que precedeix la Passió i que Jesús pronuncia mentre sopa per darrera vegada amb els deixebles. Els diu: «Us dic la veritat: us convé que me'n vagi, perquè, si no me'n vaig, el Defensor no vindrà a vosaltres; en canvi, si me'n vaig, us l'enviaré.» Aquesta promesa de la vinguda de l'Esperit Sant es va complir el mateix dia de Pasqua, i després, en plenitud, el dia de Pentecosta, com fa poc ho hem tornat a celebrar.

Són tres promeses que estan absolutament relacionades i que abracen el misteri eucarístic que celebrem el dia del Corpus Christi. L'eucaristia és possible gràcies a la força de l'Esperit Sant. Així, se l'invoca a la santa missa per a demanar-li que una vegada més faci el miracle de convertir el pa i el vi en el cos i la sang de Crist. És l'Esperit santificador qui fa vertaderament present Jesús i no sols un símbol o una imatge d'ell. I aquest Jesús és aliment i penyora de vida eterna: vida que ja posseïm ara cada vegada que rebem el Senyor. Amb ell al cor, durant el nostre recorregut per aquest món, es compleix la darrera de les promeses de Jesús: que sempre estarà amb nosaltres per a acompanyar-nos en el camí de la vida.

Al llarg de la nostra existència ens haurà tocat moltes vegades i per motius ben diversos acomiadar-nos de persones que estimem. A l'hora de la partida deixem fotografies, gestos, records, objectes que passen de mà en mà per a perllongar, d'alguna manera, la presència en l'absència. Jesús, en canvi, com que ens estima fins a la fi, i com que ho pot tot, es queda ell mateix. Aquesta és la gran promesa i la gran realitat de la vida cristiana: la presència real de Déu, que és camí, veritat i vida i que omple d'autèntica esperança les nostres vides. Adorem-lo en l'eucaristia i aprofitem-nos d'aquest gran do que és el tresor de l'Església.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

298. ACABA L'ANY SACERDOTAL

13 de juny de 2010

Quan us arribin aquestes línies estarem clausurant l'Any Sacerdotal. El divendres 11 de juny, solemnitat del Sagrat Cor de Jesús, el Sant Pare posarà el punt final a aquest Any dedicat als sacerdots que ha transcorregut entre llums i ombres.

Estic convençut que en aquests dotze mesos, com de fet passa sempre, el Senyor ha vessat moltes gràcies en els seus ministres; però també hem assistit a un nombre considerable de notícies que fan referència a actuacions deplorables d'alguns sacerdots —poquíssims respecte del total.

Us he de reconèixer que em van impressionar les paraules que va dir el Sant Pare als periodistes, a l'avió camí de Fàtima, en les quals relacionava aquests fets lamentables amb el que s'anomena el tercer secret de Fàtima. Deia el Papa: «En la visió es parla de la necessitat d'una passió en l'Església, que naturalment es reflecteix en la persona del Papa, però el Papa està per a l'Església i, per tant, són sofriments de l'Església els que s'anuncien. El Senyor ha dit que l'Església hauria de patir sempre, de maneres diverses fins a la fi del món [...]. La resposta de Fàtima té a veure substancial-

ment amb la resposta fonamental, és a dir, amb la conversió permanent, la penitència, la pregària i les tres virtuts teològals: fe, esperança i caritat [...]. La novetat que podem descobrir avui en aquest missatge es troba en el fet que els atacs al Papa i a l'Església no vénen només de fora, sinó que procedeixen precisament de dins de l'Església, del pecat que hi ha a l'Església [...]. L'Església té una profunda necessitat de tornar a aprendre la penitència, d'acceptar la purificació, d'aprendre el perdó, però també la necessitat de la justícia.»

En la pregària per l'Any Sacerdotal hem demanat a Déu que ompli de favors i de benediccions els sacerdots. Ara, en clausurar aquest temps de gràcia, demano al Senyor que els preveres acollim aquest do de saber aprendre la conversió, la penitència, la pregària, les virtuts teològals. Amb aquest renovament personal i interior podrem renovar també l'Església i suscitar les vocacions que tant ens manquen. Així ho demanem en la mateixa pregària de l'Any Sacerdotal: desvetlleu una resposta de generosa disponibilitat en el cor dels qui crideu al ministeri.

En la passada Jornada de pregària per les vocacions del 25 d'abril recordava el papa Benet XVI que el testimoniatge és el que suscita les vocacions. Que l'Esperit Sant ens faci entendre que la principal preocupació de cada cristià, i molt especialment dels preveres, ha de ser la fidelitat, la lleialtat a la pròpia vocació. Aquí rau el secret no sols de la felicitat eterna, sinó també de la felicitat i la joia en aquesta vida.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

299. LA COMUNITAT HUMANA

20 de juny de 2010

Des d'antic els pensadors han observat el paper que juga la persona en la comunitat humana, o, vist d'una altra manera, el paper de l'Estat com a garant de l'harmonia entre els individus. En temps de la Il·lustració, Jean-Jacques Rousseau va popularitzar tota una teoria romàntica sobre el subjecte personal, «el bon salvatge» i la seva relació amb la societat, a la qual estaria lligat per un «contracte social». El filòsof va arribar a dir: «El primer home que va encerclar un terreny i se li va ocórrer dir «això és meu», i va trobar gent suficientment simple per a creure'l, va ser el veritable fundador de la societat civil.» El mal va néixer quan els homes van deixar l'estat primitiu de la naturalesa per a integrar-se a la societat.

Valgui la introducció per a iniciar el comentari al capítol que el *Compendi del Catecisme de l'Església catòlica* dedica a la comunitat humana i que ens ocuparà tres setmanes. Aquesta idea que la culpa de gairebé tot la té la societat continua instal·lada entre nosaltres. Això no obstant, la comunitat

humana està formada per persones lliures i són les seves decisions les que configuren la seva vida i la del seu entorn.

Recentment l'assistent a una conferència preguntà a l'orador, en to pessimista: «Quin món deixarem als nostres fills?», a la qual cosa el conferenciant, va respondre: «A mi el que em preocupa és quins fills deixarem al nostre món.» En efecte, aquesta és la qüestió. Deixat clar aquest principi de la responsabilitat personal, cal reconèixer que l'ambient influeix molt en les persones, sobretot les lleis. La doctrina de l'Església estableix, referint-se a lleis i reglaments, que «el principi, subjecte i fi de totes les institucions socials és i ha de ser la persona humana».

Moltes vegades, també recentment, l'Església ha hagut de recordar aquest principi als governs i parlaments, per exemple quan es tracta de la defensa de la vida humana, que no pot estar subjecta a polítiques econòmiques, demogràfiques o utilitaristes.

Com conjugar l'encaix de la persona en la societat? La comunitat humana no pot prioritzar conceptes com la nació o el grup sobre l'individu. És el que van fer els nacionalismes identitaris i els col·lectivismes. Però tampoc ha de consagrar l'individu per damunt del bé comú, la pràctica del capitalisme en la seva pitjor expressió. Ofereix l'Església en la seva doctrina social una «tercera via»? Podria semblar-ho, ja que rebutja d'una banda el col·lectivisme de tipus comunista i de l'altra el capitalisme salvatge, però més que una solució intermèdia cal considerar que la proposta de l'Església és més elevada: és la de Crist, el qual ens va donar la regla d'or quan va ensenyar que l'amor a Déu i l'amor al proïsme són inseparables.

Cadascun de nosaltres troba en Déu el sentit de la seva vida i troba en la seva relació amb els altres la realització dels seus fins humans. Aquesta és la idea que presideix en un cristià la seva actuació personal i pública, que no són dos mons juxtaposats, sinó un de sol.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

300. UNA SOCIETAT DE PERSONES LLIURES

27 de juny de 2010

La persona i el grup estan inevitablement i feliçment tan relacionats que tot home està subordinat a la societat en què viu i tota societat només arriba al seu fi quan serveix l'home. Jacques Maritain va distingir quatre caràcters d'una societat de persones lliures. Primer la *personalista*, ja que la dignitat de cada un és anterior a la societat, i no és ella qui ens la concedeix sinó que es té per naixement. Segon la *comunitària*, perquè tot home tendeix naturalment a la comunió amb els altres. Tercer el *pluralisme*, que

determina que les persones s'associen segons àmbits o preferències. I quart la concepció *teista* o *cristiana*, no en el sentit que exigeixi a cadascun dels seus membres creure en Déu, sinó en el de reconèixer que hi ha un principi de llei natural que sobrepassa la voluntat de les persones, encara que no coarta la seva llibertat.

Aquesta dimensió religiosa no és un afegit artificial, com si els creients es permetessin fer una trampa a la descripció de la naturalesa humana. En canvi és l'explicació més profunda, fins i tot podria dir més racional, del sentit de l'existència. Això no vol dir que els cristians no admirin i puguin col·laborar estretament amb persones que no tenen fe, si creuen igualment en la llibertat, en la justícia i en l'amor al proïsme. Però aquest respecte i estimació dels no creients no ha de portar a abjurar de les creences que han configurat la nostra vida i, probablement, la dels nostres avantpassats.

El pensador alemany Romà Guardini es referia a un tema tan actual com la descristianització d'algunes nacions dient: «Si el món ha de continuar necessitant Europa, aquesta ha de continuar sent aquella magnitud històrica determinada per la figura de Crist. Si perd aquest element essencial, el que en pot quedar importarà ja poc.»

En efecte, una societat de persones lliures no s'aconseguirà per aglutinament d'egoïsmes, sinó per l'actuació dels qui se senten moguts a respectar i ajudar l'altre perquè el consideren un germà, i fer-ho sota una llei superior que no depèn del que les persones inventin a cada moment.

En aquest sentit, el *Catecisme de l'Església catòlica*, en el punt 1901, diu que «la determinació del règim i designació dels governants han de deixar-se a la lliure voluntat dels ciutadans», afegint en el punt següent que «l'autoritat no treu d'ella mateixa la seva legitimitat moral», que només tindrà si busca el bé comú i s'exerceix legítimament. La democràcia és un bé que no espanta a l'Església; el que l'espantaria seria el seu abús.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

ACTIVITATS DEL SR. ARQUEBISBE

del mes de juny de 2010

Dimarts 1

Rep visites.

A la casa de l'Arquebisbat, presideix la reunió n. 188 del Consell Episcopal.

A la capella del Santíssim de la Catedral, fa l'exposició del Santíssim i administra el sagrament de la reconciliació.

A la casa dels Concilis, presideix la reunió amb els representants dels Minyons Escoltes de la demarcació, per tal de fer revisió.

Dimecres 2

A la casa de l'Arquebisbat, presideix la reunió del patronat de la Fundació Obra Pia Montserrat.

A la Catedral, presideix la missa exequial per Mn. Josep Pasalodos Sisto.

A la casa de l'Arquebisbat, es reuneix amb alguns delegats i directors de secretariats diocesans.

Rep visites.

Dijous 3

A la casa de l'Arquebisbat, presideix la roda de premsa en la qual es presenta la memòria anual d'activitats de Càritas Diocesana de l'any 2009.

A la casa de l'Arquebisbat, es reuneix amb alguns delegats i directors de secretariats diocesans.

Rep visites.

A la residència Alt Camp de Valls, presideix l'eucaristia i processó amb motiu de la festa del Corpus, concelebrada pels mossens de Valls i d'altres vinculats a la residència, i finalment comparteix amb els residents un petit berenar de festa.

A l'església parroquial de Sant Miquel Arcàngel de l'Espluga de Francolí, administra el sagrament de la confirmació.

Divendres 4

Rep visites, entre d'altres el Gmà. Cristí Savall de Taizé, cambrilenc de naixença, missioner a Dakar (Senegal), de visita a Tarragona.

A la casa de l'Arquebisbat, rep el Sr. Josep Poblet, president de la Diputació de Tarragona, acompanyat del Sr. Albert Vallvé, vicepresident, i del Sr. Elies Pujol, cap de protocol, que fan lliurament d'una subvenció a favor del projecte jubilar missioner de Kampanga (Rwanda).

A la casa de l'Arquebisbat, es reuneix amb alguns delegats i directors de secretariats diocesans.

A l'església parroquial de Sant Francesc d'Assís de Reus, administra el sagrament de la confirmació.

Dissabte 5

A la casa diocesana d'exercicis de la Selva del Camp, presideix la reunió n. 17 del Consell Pastoral Diocesà.

A l'església parroquial de Sant Ramon Nonat de Salou, administra el sagrament de la confirmació.

Diumenge 6

A l'església parroquial de Sant Joan Baptista de Valls, administra el sagrament de la confirmació.

A la Catedral, presideix l'eucaristia en la solemnitat del Corpus Christi i la processó pels carrers de la Part Alta de la ciutat.

Dilluns 7

Rep visites.

Acompanyat de Mn. Joan Magí, rector de la Parròquia de Sant Pere i Sant Pau, visita el Centre de Paràlisi Cerebral de Sant Pere Sescel·lades de Tarragona.

A la casa dels Concilis, presideix la reunió d'avaluació amb membres del Patronat de la Fundació Santa Maria de Siurana.

Dimarts 8

A la casa de l'Arquebisbat, presideix la reunió n. 189 del Consell Episcopal.

Rep visites.

A la capella del Santíssim de la Catedral, fa l'exposició del Santíssim i administra el sagrament de la reconciliació.

Dimecres 9

A la casa de l'Arquebisbat, presideix l'acte de signatura del conveni de col·laboració entre l'Arxiu Històric Arxidiocesà de Tarragona (AHAT) i l'Ajuntament de l'Aleixar per a la digitalització dels fons documentals de l'arxiu parroquial.

Rep visites.

Dijous 10

A la casa de l'Arquebisbat, presideix l'acte de signatura del conveni de col·laboració entre l'Arxiu Històric Arxidiocesà de Tarragona (AHAT) i l'Hospital de Sant Pau i Santa Tecla de Tarragona, per tal de catalogar, informatitzar i digitalitzar el seu fons documental històric.

Rep visites.

Divendres 11

Rep visites.

A les dependències del santuari de la Mare de Déu de la Serra de Montblanc, participa en una trobada entre alguns delegats i directors de secretariat diocesans amb membres del Seminari Laïcal Diocesà que organitza el Seminari del Poble de Déu.

Dissabte 12

Rep la visita dels membres de l'Orde Franciscà Seglar de Catalunya.

A l'església parroquial de l'Assumpció d'Alcover, administra el sagrament de la confirmació.

A l'amfiteatre romà de Tarragona, assisteix a la representació, a càrrec de l'Associació Cultural Sant Fructuós, de la *Passio Fruttuosi*, que commemora enguany el XX aniversari de les representacions.

Diumenge 13

A l'Arboç, participa en la trobada diocesana de catequistes i presideix l'eucaristia a l'església parroquial de Sant Julià.

A l'església de la Mare de Déu de l'Esperança del Masricart, de la Canonja, participa en una trobada amb membres de les Comunitats Neocatecumenals.

Dilluns 14

Rep visites, entre d'altres en Ramon Bosch, missioner, abans del seu retorn a Guatemala.

A la seu del Seminari Major Interdiocesà, a Barcelona, es reuneix amb els altres bisbes i els equips rectors, presideix l'eucaristia i comparteix el sopar.

Dimarts 15

A la casa de l'Arquebisbat, presideix la reunió n. 190 del Consell Episcopal.

Rep visites.

A la capella del Santíssim de la Catedral, fa l'exposició del Santíssim i administra el sagrament de la reconciliació.

Dimecres 16

Rep visites.

Dijous 17

Durant tot el dia, a la casa d'espiritualitat dels pares rogacionistes del santuari de la Mare de Déu de Loreto de Tarragona, es reuneix en sessió de treball extraordinària amb el Consell Episcopal.

Diumenge 20

Al centre educatiu Camp Joliu de l'Arboç, participa en els actes amb motiu de final de curs: celebra l'eucaristia, presideix l'acte acadèmic i comparteix el dinar de les famílies.

Dilluns 21

Signa el document de renovació del compromís missioner del Sr. Ramon Bosch Puig a la diòcesi de San Marcos de Guatemala, per a tres anys més.

A la casa diocesana d'exercicis de la Selva del Camp, presideix la jornada mensual de formació permanent de preveres i diaques.

Rep visites, entre d'altres la junta sortint del Rotary Club de Tarragona, que li fa lliurament d'un donatiu a favor de les obres de la biblioteca del Seminari Pontifici.

A la casa de l'Arquebisbat, presideix la reunió del Consell Diocesà per als Assumptes Econòmics.

Dimarts 22

A la casa de l'Arquebisbat, presideix la reunió n. 191 del Consell Episcopal.

Rep visites.

A la capella del Santíssim de la Catedral, fa l'exposició del Santíssim i administra el sagrament de la reconciliació.

Dimecres 23

Rep visites.

A l'ermita de la Mare de Déu de Consolació de Gratallops, acompanyat del P. Pere Cardona, de Mn. Alegret, de Mn. Rosario i de totes les ermitanes de l'arxidiòcesi, presideix l'eucaristia durant la qual es fa el ritu d'ingrés de la Gna. Sònia Sapena com a nova ermitana. Després comparteixen el dinar de germanor.

Dijous 24

A Montblanc, puja a peu a l'ermita de Sant Joan de la Muntanya, on participa en els actes festius i presideix l'eucaristia en la solemnitat del Sant Patró.

A l'església vella de Sant Miquel Arcàngel de l'Espluga de Francolí, inaugura la restauració duta a terme al presbiteri de l'església i presideix la solemne eucaristia de dedicació de l'altar major. Al final de la celebració es procedeix a la signatura de l'acta de la dedicació de l'altar.

Divendres 25

A l'església parroquial de Sant Martí d'Altafulla, presideix l'eucaristia de la trobada diocesana d'escolans.

Rep visites.

A l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, presideix la solemne eucaristia de la memòria de sant Josepmaria Escrivà de Balaguer.

Dissabte 26

A la Catedral del Sant Esperit de Terrassa, concelebra l'eucaristia d'ordenació de Mons. Salvador Cristau com a nou bisbe auxiliar d'aquella seu.

A l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, celebra l'eucaristia de la trobada de fi de curs dels professors de religió de la nostra arxidiòcesi.

A l'església parroquial de Sant Pau de Tarragona, amb l'Adoració Nocturna, presideix l'eucaristia i la processó amb el Santíssim en la festa de la Vetlla de les Espigues.

Diumenge 27

A l'església parroquial de Santa Maria de Cabra del Camp, administra el sagrament de la confirmació.

A l'església parroquial de l'Assumpció del Pla de Santa Maria, administra el sagrament de la confirmació.

Dilluns 28

Rep visites.

Dimarts 29

Viatja a Roma per tal d'acompanyar el pelegrinatge que els membres de la Banda de Timbalers i Sacs de Gemecs de la Germandat de Sant Ecce Homo de Tarragona duen a terme amb motiu del 18è aniversari de la formació de la Banda.

Dimecres 30

Acompanya els Timbalers del Sant Ecce Homo de Tarragona que actuen davant el Sant Pare Benet XVI durant l'audiència pública a la plaça de Sant Pere del Vaticà.

Al vespre, retorna de Roma.

Consell Episcopal

INDICACIONS

relatives als llibres parroquials i a les partides sacramentals

A rel d'unes Orientacions relatives als llibres sacramentals parroquials que va aprovar la 95a Assemblea Plenària de la Conferència Episcopal Espanyola el dia 23 d'abril de 2010 (v. gr. p. 308 d'aquest BUTLLETÍ), el Consell Episcopal ha cregut convenient recordar als rectors algun punt important i donar-los alguna altra indicació en relació amb aquest tema:

1. L'encarregat dels llibres sacramentals parroquials és el rector, el qual pot delegar aquesta funció en el vicari o en el laic o laica amb missió pastoral —si en té— de la Parròquia que té encomanada. En el cas que convingui que una altra persona diferent del vicari parroquial o del laic o laica amb missió pastoral tingui aquesta responsabilitat, caldrà tenir delegació escrita del Vicari General de l'Arquebisbat, per a la qual cosa el rector haurà de presentar a Secretaria General i Cancelleria una petició juntament amb una còpia del DNI de la persona a qui es vulgui fer aquesta delegació.
2. Només les persones de les quals es parla en el número anterior estan legitimades per a firmar les partides sacramentals.
No s'acceptarà cap partida ni cap document sacramental que estigui signat per una persona sense delegació.
3. Les partides sacramentals sempre les han de demanar les persones a les quals facin referència, o el seu cònjuge, pares, germans, fills o avis, els quals, en cas que no els conegueu personalment, hauran de presentar documentació acreditativa del seu parentiu directe amb l'interessat. Si qui ho demana és un procurador legal, a més de documentació acreditativa haurà de portar una autorització escrita de l'interessat. Quan la petició es faci per via no presencial (telèfon, correu electrònic o correu postal), caldrà que s'indiqui el motiu pel qual es demana i la Parròquia que requereix la partida, a la qual s'enviarà el document sol·licitat, mai a qui faci la petició.
4. Si hi ha alguna dada que no se sap, l'espai (tant a les partides, com a l'expedient matrimonial o en les notes marginals) no s'ha de deixar en blanc, sinó que s'ha de fer una línia diagonal amb la finalitat d'evitar que es pugui manipular la dada que manca.

Aprovat pel Consell Episcopal el dia 1 de juny de 2010

REFLEXIÓ I ORIENTACIONS

relatives a la catequesi i la celebració de la primera comunió dins la iniciació cristiana dels infants

Hem rebut del Senyor el manament d'anar arreu, de convertir, de batejar, d'ensenyar a observar el que ell ens ha dit (Mt 28,19-20). I així es va complir des del mateix inici, a la Pentecosta (Ac 2,37-41): primera predicació (contingut 14-36), petició dels qui han escoltat, invitació a la conversió, acceptació, baptisme, incorporació a l'Església. En el fragment que segueix

a aquest ja es parla de la vida comunitària i de la Fracció del Pa (Ac 2,42-46).

Llavors, com ara, «no es neix cristià, se n'esdevé» (Tertulià, a *Apologeticum* 18,4) per do de Déu que hom acull en l'Església. La iniciació cristiana és l'expressió més significativa de la missió de l'Església, ja que constitueix la realització de la seva funció maternal: engendra a la vida de la fe els fills de Déu. «L'Església» —diu sant Agustí— «és l'única mare veritable de tots els pobles, que ofereix la seva falda als no regenerats i allesta els regenerats.»

«El fet d'esdevenir cristià es realitza, des dels temps dels Apòstols, a través d'un encaminament i d'una iniciació amb diverses etapes. Aquest camí pot ser recorregut ràpidament o bé lentament. Però sempre haurà d'incloure alguns elements essencials: l'anunci de la Paraula, l'acolliment de l'evangeli, que comporta una conversió, la professió de fe, el baptisme, l'efusió de l'Esperit Sant, l'accés a la comunió eucarística» (*Catecisme de l'Església catòlica*, n. 1229).

El PROJECTE GLOBAL DE PASTORAL CATEQUÈTICA (Bisbes de Catalunya, 2000) ho planteja amb claredat i concisió:

La Iniciació cristiana: expressió de la funció maternal de l'Església

8. La Iniciació cristiana és l'expressió més significativa de la missió de l'Església, puix constitueix la realització de la seva funció maternal: engendrar a la vida els fills de Déu. La Iniciació cristiana és la inserció en el misteri de Crist, mort i ressuscitat, i en l'Església mitjançant la fe i els sacraments de la Iniciació: Baptisme, Confirmació i Eucaristia. Aquesta inserció va unida a un itinerari catequètic que ajuda a créixer i madurar la vida de fe (cf. DGC 65-66).

Iniciació cristiana i catequesi

9. «La catequesi és un element fonamental de la Iniciació cristiana i està estretament vinculada als sacraments de la Iniciació, especialment al Baptisme, sacrament de la fe. El punt que uneix la catequesi amb el Baptisme és la professió de fe, que és alhora un element interior al sacrament i l'objectiu de la catequesi» (DGC 66). Aleshores «la catequesi té origen en la confessió de fe —baptismal— i condueix a la confessió de fe» (CC 96).

Dues formes de recórrer el camí de la Iniciació cristiana

10. En l'experiència actual de l'Església existeixen dues formes de recórrer el camí de la Iniciació cristiana, que afecten el procés catequètic. La primera és la que correspon als infants que són incorporats en els primers mesos de la seva vida al misteri de Crist i a l'Església pel Baptisme, i es recorre a través del procés catequètic i la celebració dels sacraments de la Confirmació i de l'Eucaristia, al llarg de la infància, l'adolescència i la joventut. Aquests

necessiten una catequesi per a desenvolupar la gràcia baptismal en ordre a la conversió personal i en relació amb el creixement integral de la persona.

També encertadament puntualitza el document LA INICIACIÓ CRISTIANA, REFLEXIONS I ORIENTACIONS (CEE, 1998):

La unitat dels sacraments de la Iniciació

46. El Baptisme, la Confirmació i l'Eucaristia guarden entre ells una íntima unitat, constantment reclamada pel Magisteri des del Concili Vaticà II. En efecte, «els sacraments de la Iniciació cristiana s'ordenen entre ells per a dur al seu ple desenvolupament els fidels, que exerceixen la missió de tot el poble cristià en l'Església i en el món». Es tracta d'expressar «la unitat del Misteri pasqual, el vincle entre la missió del Fill i la infusió de l'Esperit Sant, i la connexió entre el Baptisme i la Confirmació»

La celebració d'aquests sacraments, fins i tot dins de les peculiaritats de les legítimes tradicions litúrgiques d'Orient i d'Occident, confereix una unitat que es projecta sobre tot el procés de la Iniciació cristiana. A l'Orient els sacraments de la Iniciació s'administren junts en la mateixa celebració, tant en el cas dels adults com en el dels nadons. A l'Occident aquesta pràctica no ha variat per a la Iniciació dels adults, si bé en el cas dels que són batejats de pàrvuls, l'Església ha admès per motius pastorals que els restants sacraments es confereixin en celebracions diferents en el temps, mantenint, no obstant això, la unitat orgànica i el principi de l'ordenació mútua dels sacraments d'iniciació.

47. Ara bé, cal que aquesta unitat i ordenació mútua dels sacraments d'iniciació es posin de manifest també en els ensenyaments que a propòsit d'ells transmet la catequesi, com en la mateixa pràctica pastoral. Dificilment s'aconseguirà que la Iniciació cristiana aparegui com un procés unitari, catecumenal i integrador de tots els aspectes catequètics i litúrgics que comprèn, si en la preparació o en la celebració d'algun d'ells no es posa en relleu la seva necessària i progressiva connexió.

El nostre document diocesà ITINERARI CATEQUÈTIC I SAGRAMENTS DE LA INICIACIÓ CRISTIANA (BOAT n. 192, octubre de 1987) ja ho havia anticipat en l'esperit i en la lletra del que establí pel que fa a les normes de la catequesi i celebració de la primera comunió. Diu així en el punt 2.2.2:

La catequesi presacramental per a la primera Comunió ha de durar dos cursos, com a mínim, en una sessió setmanal, ja que així l'infant pot fer la seva primera síntesi de fe, apropiada a l'edat, hi ha temps suficient per a assimilar els temes de catequesi i també els continguts mínims de la celebració de l'Eucaristia per a la qual es prepara, es facilita a l'infant una certa inserció a la parròquia i la necessària continuïtat de la catequesi, en el procés global de creixement cristià es poden donar més ocasions de contactes, visites, reunions, etc. amb els pares dels infants, perquè aquests assumeixin el paper de primers i principals educadors de la fe dels seus fills i també, ells mateixos, puguin sentir i acollir la crida a un replantejament adult de la fe.

Aquesta catequesi no ha de començar en infants que no hagin complert els 7 anys (2n de Primària) i, a la celebració de la primera Comunió no s'hi pot accedir sinó a partir de la fi del segon curs d'aquesta catequesi (3r de Primària), com a mínim. És lògic que catequesi i celebració es facin al mateix lloc, ja que una està en funció de l'altra, i aquest lloc és la parròquia.

En conseqüència es poden fer aquestes consideracions:

- a) La pràctica generalitzada a la nostra arxidiòcesi és iniciar aquesta catequesi per a la primera comunió a 2n curs de Primària. Seria una llàstima deixar aquesta pràctica i iniciar la catequesi més tard. Potser posteriorment seria irrecuperable. Hem de mantenir aquesta pràctica habitual. Tant de bo la poguéssim començar a 1r curs de Primària.
- b) Quan constatem que molts infants inscrits a la catequesi no han fet els primers passos en el coneixement de pregàries i conceptes bàsics de la fe cristiana, no és pastoralment recomanable disminuir els cursos de catequesi, sinó augmentar-los. Fins i tot és recomanable allargar la durada de cada sessió setmanal de catequesi per tal d'afavorir la trobada interpersonal, donar temps al diàleg i facilitar la complicitat tan necessària per a comunicar el que creiem.
- c) «Avui no es pot donar per suposat que els nens i nenes estiguin familiaritzats amb les nocions més elementals de la fe. Serà necessari que la catequesi parroquial dediqui un temps al despertar religiós dels infants mitjançant el primer anunci de la fe. Déu és un Pare que ens estima. Educar a la confiança i a la pregària. L'experiència de l'encontre, de la confiança, de sentir-se estimat, són a la base de l'anunci de la fe. Tot i que aquest és el primer moment del procés catequètic, en les actuals circumstàncies culturals i familiars que viuen els nens i les nenes serà necessari realitzar-ho amb molta cura i perllongar-ho en tot el conjunt de l'itinerari catequètic. Suscitar la fe és una tasca permanent que cal revifar sempre» (Projecte global de pastoral catequètica, n. 96).
- d) Quan constatem que molts pares i mares, que moltes famílies, tot i haver portat el seu fill o filla a la font de la fe que és el baptisme, després no l'inicien suficientment a la vida cristiana i el seu acompanyament durant la catequesi és molt dèbil o nul, hem de concloure que la comunitat cristiana, que és la parròquia, ha de reforçar la seva responsabilitat educadora, que comparteix amb els pares.
- e) Hem de posar tot l'interès, motivacions i recursos per aconseguir que l'infant que ha participat d'una catequesi inicial, havent celebrat

la seva primera comunió, continuï i completi el procés d'educació de la fe propi dels infants. Això facilitarà la seva participació en l'eucaristia dominical, la seva inserció a la parròquia i el prepararà per a la celebració de la confirmació, a 6è curs de Primària.

(Per a aprofundir en el plantejament i els criteris de la catequesi d'infants és bo llegir els n. 78-107 del Projecte global de pastoral catequètica, dels bisbes de Catalunya)

- f) És causa de confusió i desconcert en les famílies que la majoria de les parròquies celebrin la primera comunió dels infants als 9 anys (a 3r de Primària) i algunes ho retardin als infants de 10 anys (a 4t de Primària). La participació sacramental no està condicionada —i menys impedida— per la baixa capacitat intel·lectual o per la poca comprensió pedagògica.

No deixem tancada aquesta qüestió. Podrem continuar reflexionant-hi, però convé de moment no fer canvis i després en tot cas estudiar aquesta qüestió al Consell de Presbiteri i al Consell Pastoral Diocesà, amb l'ajut de la Delegació diocesana de catequesi.

Aprovat pel Consell Episcopal en la sessió 191, el dia 22 de juny de 2010

Reflexió d'aquest curs: El prevere i el seu ministeri

PAUTA

de reflexió personal per a preveres

JUNY 2010

El dia 21 de juny de 2010 Mn. Ramon Prat, vicari general de la diòcesi de Lleida, ens oferirà la seva exposició entorn dels temes:

El prevere davant els reptes d'avui. Dificultat creixent d'atendre la pastoral ordinària per la manca de preveres i per l'entorn social. Els condicionaments personals, dificultats i futur. La salut del cos i de la ment. Viure en pau i alegria la vocació i el servei. L'acompanyament que necessita el prevere.

PAUTA DE REFLEXIÓ:

- Què és el que personalment us fa patir més?
- Com encareu espiritualment les dificultats que troba la missió de l'Església en la societat d'avui?

- Com aneu assumint els contratemps creixents de la vostra salut del cos i de la ment?
- Què necessiteu per a viure amb més pau i confiança el present i el futur de la vostra vida com a preveres?
- Quins tipus d'acompanyament necessiteu?

Secretaria General i Cancelleria

NOMENAMENTS

del mes de juny de 2010

Amb data de 8 de juny de 2010, el Sr. Arquebisbe, Dr. Jaume Pujol Balcells, ha signat els següent nomenaments:

Sr. Francesc Escobar Poblet, director del Secretariat Justícia i Pau de l'arxidiòcesi de Tarragona, per a un termini de 2 anys.

Ha confirmat la Sra. Satur Sosa Gigante com a presidenta i delegada diocesana de Mans Unides, per a un termini de 3 anys.

I amb data de 22 de juny de 2010:

PARROQUIALS

Mn. Pere Dalmau Vidal, rector de la Parròquia de Sant Joan Baptista de Reus.

Mn. Joaquim Claver Caselles, rector de la Parròquia de Sant Feliu Màrtir de Constantí.

Mn. Evarist Gómez Ruiz, rector de les parròquies de la Transfiguració del Senyor de Vimbodí, de Santa Maria Assumpta de Tarrés i de Sant Joan Baptista de Vallclara.

Mn. Magí Mejías Sendra, rector de les parròquies de Santa Maria de Solivella, de la Transfiguració del Senyor de Pira (i encarregat de l'Església de Santa Maria d'Ollers) i de Santa Maria Magdalena de Blancafort.

Mn. Joan Àguila Chavero, rector de les parròquies de l'Assumpció de les Borges del Camp, de Sant Miquel Arcàngel d'Alforja, de Sant Andreu d'Arbolí i de Sant Esteve de la Febró.

Mn. Simó Gras Solé, rector de les parròquies de Sant Pere Apòstol de Vilabella i de Santa Llúcia de Renau.

Mn. Francesc Manresa Manresa, rector de la Parròquia de Sant Ramon de Penyafort de Masllorenç (i encarregat de l'església de Sant Bartomeu de Masarbonès).

(Continua com a rector de les parròquies de Santa Maria de Vilardona, de Sant Bartomeu de Montferri i de Sant Joan Baptista de Rodonyà.)

Mn. Lluís Simón Pascual, vicari de la Parròquia de Sant Ramon de Penyafort de Masllorenç.

(Continua com a vicari de les parròquies de Santa Maria de Vilardona, de Sant Bartomeu de Montferri i de Sant Joan Baptista de Rodonyà.)

Mn. Francisco Giménez Porcuna i Mn. Jordi Sánchez Pellicer, rectors *in solidum* de les parròquies de Santa Maria de Cornudella de Montsant, de Sant Pere de Poboleda i de Santa Maria de Siurana.

(Continuen com a rector i vicari de la Parròquia de Sant Francesc d'Assís de Reus.)

Mn. Antoni Rosario Jové, rector de la Parròquia de Santa Maria de la Morera de Montsant i encarregat de l'església de la Mare de Déu de la Mercè d'Escaladei.

(Continua com vicari de les parròquies de Santa Llúcia de Bellmunt del Priorat, de Santa Maria de Falset, de Sant Llorenç de Gratallops, de Sant Joan Evangelista de Porrera, de Santa Maria Magdalena de Pradell de la Teixeta, de Sant Miquel Arcàngel de Torroja del Priorat i de Santa Llúcia de la Vilella Alta.)

P. Adam Safianczuk, rector de les parròquies de Santa Maria de la Secuita i de Sant Roc de l'Argilaga.

(Continua com a encarregat de l'església del Sagrat Cor de Jesús de Vistabella.)

P. Robert Pascual Martín, s.j., rector de la Parròquia de Sant Josep Obrer de Torreforta (Tarragona).

P. Josep Antoni Yoldi Rodríguez, s.j., vicari de la Parròquia de Sant Josep Obrer de Torreforta (Tarragona).

P. Joan Font Gumfaus, c.m.f., rector de la Parròquia de la Mare de Déu del Lledó de Valls.

P. Jordi Marimon Canela, c.m.f., vicari de la Parròquia de la Mare de Déu del Lledó de Valls i responsable de la tramitació dels expedients matrimonials de la susdita Parròquia.

Mn. Miquel Lluís Castillejo Brull, diaca adscrit i encarregat de la cura pastoral de les parròquies de Santa Maria de Cornudella de Montsant, de Sant Pere de Poboleda, de Santa Maria de Siurana i de Santa Maria de la Morera de Montsant.

ALTRES NOMENAMENTS

Mn. Isidre Torramadé Torrent, capellà de les Carmelites Descalces (o.c.d.) de Tarragona.

Mn. Antoni Rosario Jové, encarregat de la vida eremítica de l'arxidiòcesi.

Mn. Joan Àguila Chavero, consiliari de l'Escoltisme (Minyons Escoltes i Guies de Catalunya) de la Demarcació de Tarragona.

Mn. Joan Antoni Cedó Perelló, consiliari de la Fundació Pia Autònoma Pública Santa Maria de Siurana, per a un termini de 4 anys.

Mn. Simó Gras Solé, capellà del Col·legi Sant Pau Apòstol de Tarragona.

Mn. Magí Mejías Sendra, capellà del Col·legi de la Mare de Déu de la Mercè de Montblanc.

Tots aquests nomenaments es faran efectius abans de finalitzar el mes de setembre de 2010, mes durant el qual encara en sortiran d'altres.

TEMES TRACTATS

en la reunió n. 188 del Consell Episcopal

- Aprovació d'un document relatiu als llibres parroquials i a les partides sacramentals (v. gr. p. 287 d'aquest BUTLLETÍ).
- Valoració de l'última reunió d'arxiprestos, que es va fer el dia 27 de maig.
- Informació relativa a la recaptació de diners per a la reforma de l'edifici del Seminari Pontifici.
- Altres temes del govern ordinari de l'arxidiòcesi.

Tarragona, 1 de juny de 2010

TEMES TRACTATS

en la reunió n. 17 del Consell Pastoral Diocesà

- S'ha tractat un sol tema: el Pla pastoral diocesà per al trienni 2010-2013,

concretament s'ha fet proposta d'activitats per als objectius 2n: Urgir en els cristians i cristianes laics el compromís social pel Regne en la nostra societat d'avui i d'aquí; 3r: La transmissió de la fe als joves i la seva inserció a l'Església, i 4t: L'atenció pastoral a les parròquies en el futur immediat.

- El Sr. Arquebisbe ha informat de la defunció de Mn. Josep Pasalodos, de l'inici de la 4a fase de les obres de la Catedral, de la propera vinguda del Sant Pare a Barcelona per a la consagració del temple expiatori de la Sagrada Família, etc.

Tarragona, 5 de juny de 2010

TEMES TRACTATS

en la reunió n. 189 del Consell Episcopal

- Preparació de nomenaments parroquials.
- Altres temes del govern ordinari de l'arxidiòcesi.
- Informació de la reclassificació de la processó del Sant Enterrament de Tarragona com a element festiu patrimonial d'interès nacional.

Nomenaments

- V. gr. p. 293 d'aquest BUTLLETÍ.

Tarragona, 8 de juny de 2010

TEMES TRACTATS

en la reunió n. 190 del Consell Episcopal

- Preparació de nomenaments parroquials.
- Programació de la formació permanent per al clergat per al proper curs.
- Altres temes del govern ordinari de l'arxidiòcesi.

Tarragona, 15 de juny de 2010

Reunió de treball del dia 17 de juny de 2010

- Estudi dels passos a fer per a aconseguir acomplir el 4t objectiu del Pla pastoral per al proper trienni, relatiu a la manera de poder atendre adequadament les parròquies de l'arxidiòcesi en aquests moments en què cada vegada hi ha menys preveres.

Tarragona, 17 de juny de 2010

TEMES TRACTATS

en la reunió n. 191 del Consell Episcopal

- Aprovació d'un document amb reflexions sobre la celebració de la primera comunió (v. gr. p. 288 d'aquest BUTLLETÍ).
- Programació de la formació permanent per al clergat per al proper curs.
- Nomenaments (v. gr. p. 293-295 d'aquest BUTLLETÍ).
- Altres temes del govern ordinari de l'arxidiòcesi.
- Informacions:
 - Inauguració de l'hostatgeria del Reial Monestir de Santa Maria de Poblet.
 - Inici de l'experiència com a ermitana d'una germana de la congregació de les Mares dels Desemparats i de Sant Josep de la Muntanya a l'ermita de la Mare de Déu de Consolació de Gratallops.

Tarragona, 22 de juny de 2010

Delegació diocesana de litúrgia

RECEPCIÓ

d'un nou ermità o d'una nova ermitana

Monició de l'inici

Germans estimats, aquest matí a la muntanya de XXXX, de la Parròquia de XXXX de XXXX, ens hem aplegat per a donar acolliment i benvinguda a XXXX, que ha demanat de fer l'experiència de la vida eremítica a la nostra arxidiòcesi. Els cristians ho hem de començar tot en el nom del Senyor i celebrant el do més gran, la santa eucaristia. Ara, abans de començar la santa missa, demanem perdó al Senyor pels nostres pecats:

Vós que estimàveu la solitud per pregar al Pare del cel.

Senyor, tingueu pietat.

Vós que impulsàreu el vostre Fill a anar al desert durant quaranta dies.

Crist, tingueu pietat.

Vós que enmig del desert ens alimenteu amb el pa del cel.

Senyor tingueu pietat.

Glòria

Lectures

Les pròpies de la Missa que correspongui segons l'advocació que tingui l'ermita.

Homilia

Escrutini i recepció

Després de l'homilia, el nou ermità o la nova ermitana se situa davant l'Arquebisbe i aquest diu:

El *Catecisme de l'Església catòlica* diu: «Sense professar públicament els tres consells evangèlics, els ermitans «dediquen la seva vida a la lloança de Déu i la salvació del món a través d'una separació més estricta del món, el silenci de la solitud, la pregària assídua i la penitència» (CEC 920). Així doncs, tu, XXXX, que has manifestat la teva voluntat de voler fer l'experiència d'aquesta forma de vida i que has demanat de viure en aquest lloc, consagrat al culte de XXXX, sota la invocació de XXXX, et demano:

Arquebisbe: Vols, doncs, viure segons Dret la vida eremítica en aquest lloc d'acord amb els Estatuts de la vida eremítica a Tarragona?

Candidat o candidata: Sí, ho vull.

Arquebisbe: Acceptes aquests Estatuts i vols complir-los tant en els temps que determinen pel que fa a la iniciació progressiva a la vida en el desert com en el seu contingut?

Candidat o candidata: Sí, ho vull.

Arquebisbe: Estàs disposat/ada a viure sota l'obediència a mi o en la persona del meu Delegat per a la vida eremítica, i tenir respecte al rector de la Parròquia de XXXX que t'acull?

Candidat o candidata: Hi estic disposada.

Arquebisbe: Estàs disposat/ada a donar el millor exemple dels consells evangèlics que professes i vols col·laborar, en allò que t'és propi, en aquesta comunitat de XXXX que t'ha acollit, i estimaràs aquest santuari/ermita de XXXX?

Candidat o candidata: Hi estic disposada.

Que el Senyor, que ha suscitat en tu aquest desig,
el porti a terme i et concedeixi la seva benedicció,
en el nom del Pare, + del Fill i de l'Esperit Sant.

Tots: Amén

L'Arquebisbe pot lliurar al nou ermità o a la nova ermitana una creu com a signe del seu compromís.

Pregària dels fidels

Invoquem, Germans, la misericòrdia de Déu sobre nosaltres, sobre el món i la nostra Església. Respondrem: Senyor, tingueu pietat.

- Per la nostra Església de Tarragona, que el Senyor la beneeixi i li doni els dons de la unitat i de la pau. Preguem el Senyor.
- Per totes les persones que en aquest temps passen necessitat per manca de salut, de treball, de crisi en els seus afers, perquè el Senyor els conforti i els dirigents d'aquest món trobin solucions justes i solidàries envers els més pobres. Preguem el Senyor.
- Pel Gmà./Gna. XXXX, que avui comença en aquest lloc estimat, l'experiència de la vida eremítica, perquè visqui per les coses del Senyor i retrobi en el combat espiritual la glòria del Ressuscitat i la seva vida en la Gràcia sigui fecunda a l'Església. Preguem el Senyor.
- Per tots els qui viuen o volen viure en el nostre arquebisbat aquesta vida d'anacoretas, perquè el Senyor els ajudi fins al final a ser fidels a la forma de vida que han escollit i s'abracin més i més a la creu de Nostre Senyor Jesucrist. Preguem el Senyor.
- Per la Parròquia de XXXX de XXXX que ha estimat en aquest lloc la Mare de Déu (o sant...) —sota el títol de XXXX— i que acull aquest germà/aquesta germana per a la vida ermitana, perquè el Senyor el/la faci fidel en la fe i experimenti sempre i a tot arreu la protecció de la Benaurada Mare de Déu. Preguem el Senyor.
- Per nosaltres, que participem d'aquesta celebració: que el Senyor ens faci comprendre el lloc insubstituïble de la pregària en la nostra vida cristiana. Preguem el Senyor.

Escolteu, Senyor, aquestes pregàries, i concediu-nos de guardar, com Maria, les vostres paraules, meditant-les assíduament en el nostre cor. Per Crist, Senyor nostre.

El nou ermità o la nova ermitana fa l'ofrena del pa i del vi, com a signe de la seva obla-ció.

I continua la missa com sempre.

Al final, en el cas d'una ermita amb una advocació mariana, tots canten el Salve Regina i veneren la imatge de la Mare de Déu. En altres casos es canta un cant adient i es venera la imatge del sant o de la santa titulars si s'escau de fer-ho.

secció informativa

NECROLÒGICA

de Mn. Josep Pasalodos Sisto, pvre.

El dia 1 de juny de 2010 va passar a la casa el Pare Mn. Josep Pasalodos Sisto, que havia nascut a Huelva el 12 de gener de l'any 1919.

Mn. Pasalodos, home de tarannà senzill i afable, va iniciar els seus estudis eclesiàstics al Seminari Conciliar de Barcelona i els va prosseguir al de Tortosa, per a passar tot seguit al de Tarragona. Va ser precisament a la capella del Seminari Pontifici de Tarragona on el cardenal Arce Ochotorena li va conferir el diaconat. Tres mesos més tard, el 16 de juny de 1946, a la capella del palau arquebisbal, el mateix Dr. Arce el va ordenar prevere.

La primera destinació de Mn. Josep va ser a la Parròquia de Sant Esteve de Vila-seca, de la qual va ser designat vicari el 30 de setembre de 1946. Després, també com a vicari, va exercir el seu ministeri a la de Sant Jaume d'Arbeca des del 7 de setembre de 1948 fins al 15 de febrer de 1949, data en què va ser nomenat vicari de la Parròquia de Santa Maria de Sarral i encarregat de la de Sant Llorenç de Montbrió de la Marca. L'1 d'agost de 1951 va passar a Tarragona, on va exercir la seva tasca pastoral com a capellà de les Germanes de la Caritat de Santa Anna. L'1 de desembre de 1968 va atendre el mateix càrrec a la comunitat de les Carmelites Tereses de Sant Josep. Per altra banda, el 10 de setembre de 1973 va començar la seva col·laboració a la Parròquia de Sant Francesc d'Assís de Tarragona, de la qual esdevindria vicari a principis de l'any 1974 i on va servir amb dedicació i humilitat fins a la seva jubilació, l'any 1997. També va treballar durant molts anys a la Secretaria General de l'Arquebisbat. Els darrers anys de la seva vida els va passar a la Residència Sacerdotal Sant Fructuós de Tarragona.

El Sr. Arquebisbe va presidir les seves exèquies el dia 2 de juny a les 11 del matí a la Catedral de Tarragona, i va ser enterrat al nínxol familiar del cementiri de Tarragona.

Que reposi en la pau de Crist.

Text preparat a partir de la nota emesa
pel Departament diocesà de mitjans de comunicació social

Any Sacerdotal

AUDIÈNCIA GENERAL

del Sant Pare. Dimecres, 26 de maig de 2010

‘MUNUS REGENDI’

Benvolguts germans i germanes,

L'Any Sacerdotal està arribant al final; per aquest motiu en les últimes catequisis havia començat a parlar sobre les tasques essencials del sacerdot, és a dir: ensenyar, santificar i governar. Ja he dedicat dues catequisis a aquest tema: una al ministeri de la santificació —els sagraments, sobretot—, i una al de l'ensenyament. Per tant, em queda parlar avui sobre la missió del sacerdot de governar, de guiar, amb l'autoritat de Crist, no amb la d'un mateix, la porció del poble que Déu li ha encomanat.

¿Com comprendre en la cultura contemporània aquesta dimensió, que implica el concepte d'autoritat i té origen en el manament mateix del Senyor de pasturar el seu ramat? ¿Què és realment, per a nosaltres, els cristians, l'autoritat? Les experiències culturals, polítiques i històriques del passat recent, sobretot les dictadures a l'Europa de l'Est i de l'Oest en el segle XX, han fet l'home contemporani desconfiat pel que fa a aquest concepte. Aquesta desconfiança, no poques vegades, es manifesta mantenint com a necessari l'abandó de qualsevol autoritat que no vingui exclusivament dels homes i estigui sotmesa a ells, controlada per ells. Però precisament la mirada sobre els règims que en el segle passat van semblar terror i mort recorda amb força que l'autoritat, a tots els àmbits, quan s'exerceix sense una referència al transcendent, si prescindeix de l'autoritat suprema, que és Déu mateix, acaba inevitablement per girar-se contra l'home. És important, per tant, reconèixer que l'autoritat humana mai no és un fi, sinó que sempre és només un mitjà, i que necessàriament, en tota època, el fi sempre és la persona, creada per Déu amb la seva dignitat intangible i cridada a relacionar-se amb el seu Creador, en el camí terrenal de l'existència i en la vida eterna; és una autoritat exercida, en la responsabilitat davant Déu, del Creador. Una autoritat entesa així, que tingui com a únic objectiu servir al veritable bé de les persones i ser transparència de l'únic Bé Suprem que és Déu, no sols no és estranya als homes, sinó, al contrari, és una ajuda preciosa en el camí cap a la plena realització en Crist, cap a la Salvació.

L'Església està cridada i compromesa a exercir aquest tipus d'autoritat, que és servei, i no l'exerceix a títol personal, sinó en el nom de Jesucrist, que va rebre del Pare tot poder al cel i a la terra (cf. Mt 28,18). A través dels pastors de l'Església, en efecte, Crist pastura el seu ramat: és ell qui el guia, el protegeix i el corregeix, perquè l'estima profundament. Però el Senyor Jesús, pastor suprem de les nostres ànimes, ha volgut que el col·legi apostòlic, avui els bisbes, en comunió amb el successor de Pere i amb els sacerdots, els seus col·laboradors més valuosos, participin en aquesta missió seva de fer-se càrrec del poble de Déu, de ser educa-

dors en la fe, orientant, animant i sostenint la comunitat cristiana o, com diu el Concili, procurant «tant ells mateixos personalment com per mitjà d'altres, que cada fidel sigui conduït en l'Esperit Sant a cultivar la seva pròpia vocació d'acord amb l'evangeli, a una caritat autèntica i activa, i a la llibertat amb què Crist ens ha alliberat» (*Presbyterorum ordinis*, 6). Tot pastor, per tant, és el mitjà a través del qual Crist mateix estima els homes: mitjançant el nostre ministeri —benvolguts sacerdots—, a través de nosaltres, el Senyor arriba a les ànimes, les instrueix, les custodia, les guia. Sant Agustí, en el seu Comentari a l'evangeli de sant Joan, diu: «Pasturar el ramat del Senyor ha de ser compromís d'amor» (123,5); aquesta és la norma suprema de conducta dels ministres de Déu, un amor incondicional, com el del Bon Pastor, ple d'alegria, obert a tots, atent al proïsme i sol·lícit per als allunyats (cf. Sant Agustí, Sermó 340,1; Sermó 46,15), delicat amb els més febles, els petits, els senzills, els pecadors, per a manifestar la misericòrdia infinita de Déu amb les tranquil·litzadores paraules de l'esperança (cf. *id.*, Carta 95,1).

Encara que aquesta tasca pastoral estigui fundada en el sagrament, la seva eficàcia no és independent de l'existència personal del prevere. Per a ser pastor segons el cor de Déu (cf. Jr 3,15) cal un profund arrelament en la viva amistat amb Crist, no sols de la intel·ligència, sinó també de la llibertat i de la voluntat, una consciència clara de la identitat rebuda en l'ordenació sacerdotal, una disponibilitat incondicional a portar el ramat encomanat al lloc on el Senyor vol i no en la direcció que, aparentment, sembla més convenient o més fàcil. Això requereix, en primer lloc, la contínua i progressiva disponibilitat a deixar que Crist mateix governi l'existència sacerdotal dels preveres. En efecte, ningú no és realment capaç de pasturar el ramat de Crist si no viu una obediència profunda i real a Crist i a l'Església, i la docilitat del poble als seus sacerdots depèn de la docilitat dels sacerdots a Crist; per això, en la base del ministeri pastoral hi ha sempre la trobada personal i constant amb el Senyor, el seu coneixement profund, el conformar la pròpia voluntat a la voluntat de Crist.

En les últimes dècades s'ha utilitzat sovint l'adjectiu *pastoral* gairebé en oposició al concepte de *jeràrquic*, igual que, en la mateixa contraposició, s'ha interpretat també la idea de *comunió*. Potser aquest és el punt en què pot ser útil una breu observació sobre la paraula *jerarquia*, que és la designació tradicional de l'estructura d'autoritat sacramental a l'Església, ordenada segons els tres nivells del sagrament de l'orde: episcopat, presbiterat i diaconat. En l'opinió pública preval, per a aquesta realitat, *jerarquia*, l'element de subordinació i l'element jurídic; per això, a molts els sembla que la idea de jerarquia està en contrast amb la flexibilitat i la vitalitat del sentit pastoral, que també és contrària a la humilitat de l'evangeli. Però això és un sentit mal entès de la jerarquia, històricament causat també per abusos d'autoritat i per un afany de fer carrera, que són precisament això, abusos, i no deriven del ser mateix de la realitat *jerarquia*. L'opinió comuna és que *jerarquia* és sempre quelcom vinculat al domini i que, d'aquesta manera, no correspon al vertader sentit de l'Església, de la unitat en l'amor de Crist. Però, com he dit, aquesta és una interpretació errònia, que té el seu origen en abusos de la història, però no respon al vertader significat del que és la *jerarquia*. Comencem amb la paraula. Generalment es diu que el significat de la paraula *jerarquia* seria 'domini sagrat', però el veritable significat no és aquest, és 'origen sagrat', és a dir: aquesta

autoritat no ve de l'home, sinó que té origen en el sagrat, en el sagrament; per tant, sotmet la persona a la vocació, al misteri de Crist; converteix l'individu en un servidor de Crist i només com a servidor de Crist aquest pot governar, guiat per Crist i amb Crist. Per això, qui entra en l'orde sagrat del sagrament, en la *jerarquia*, no és un autòcrata, sinó que entra en un vincle nou d'obediència a Crist: hi està vinculat en comunió amb els altres membres de l'orde sagrat, del sacerdoci. Tampoc el Papa —punt de referència de tots els altres pastors i de la comunió de l'Església— pot fer el que vulgui; al contrari, el Papa és el custodi de l'obediència a Crist, a la seva paraula resumida en la *regula fidei*, en el Credo de l'Església, i ha de precedir en l'obediència a Crist i a la seva Església. Jerarquia implica, per tant, un triple vincle: en primer lloc, el vincle amb Crist i l'ordre que el Senyor va donar a la seva Església; en segon lloc, el vincle amb els altres pastors en l'única comunió de l'Església; i, per últim, el vincle amb els fidels encomanats a la persona, en l'ordre de l'Església.

Per consegüent, es comprèn que comunió i jerarquia no són contràries entre si, sinó que es condicionen. Són una cosa sola (comunió jeràrquica). El pastor, per tant, és pastor guiant i custodiant el ramat, i a vegades impeding que es dispersi. Fora d'una visió clarament i explícitament sobrenatural, no és comprensible la tasca de governar pròpia dels sacerdots. En canvi, sostinguda pel veritable amor per la salvació de cada fidel, és especialment valuosa i necessària també en el nostre temps. Si el fi és transmetre l'anunci de Crist i portar els homes a la trobada salvífica amb ell perquè tinguin vida, la tasca de guiar es configura com un servei viscut en una entrega total per a l'edificació del ramat en la veritat i en la santedat, sovint anant contracorrent i recordant que el gran ha de fer-se com el petit i el superior com el servidor (cf. *Lumen gentium*, 27).

¿D'on pot treure avui un sacerdot la força per a l'exercici del seu ministeri en la plena fidelitat a Crist i a l'Església, amb una dedicació total al ramat? Només hi ha una resposta: en Crist Senyor. La manera de governar de Jesús no és el domini, sinó el servei humil i amorós del lavatori dels peus, i la reialesa de Crist sobre l'univers no és un triomf terrenal, sinó que aconsegueix el seu cim a la fusta de la creu, que es converteix en judici per al món i punt de referència per a l'exercici de l'autoritat que sigui expressió vertadera de la caritat pastoral. Els sants, i entre ells sant Joan Maria Vianney, han exercit amb amor i entrega la tasca de cuidar la porció del poble de Déu que se'ls ha encomanat, mostrant també que eren homes forts i determinats, amb l'únic objectiu de promoure el vertader bé de les ànimes, capaços de pagar en persona, fins al martiri, per a romandre fidels a la veritat i a la justícia de l'evangeli.

Benvolguts sacerdots, «pastureu el ramat de Déu que teniu confiat; [...] no pas per obligació, sinó de bon grat, [...] fent-vos models del ramat» (1Pe 5,2-3). Per tant, no tingueu por de portar a Crist cadascun dels germans que ell us ha encomanat, segurs que tota paraula i tota actitud, si vénen de l'obediència a la voluntat de Déu, donaran fruit; viviu apreciament les qualitats i reconeixent els límits de la cultura en què estem immersos, amb la ferma certesa que l'anunci de l'evangeli és el servei més gran que es pot fer a l'home. En efecte, en aquesta vida terrenal no hi ha bé més alt que portar els homes a Déu, despertar la fe, treure l'home de la inèrcia i de la desesperació, donar l'esperança que Déu és a prop i guia la

història personal i del món: en definitiva, aquest és el sentit profund i últim de la tasca de governar que el Senyor ens ha encomanat. Es tracta de formar Crist en els creients, mitjançant aquest procés de santificació que és conversió dels criteris, de l'escala de valors, de les actituds, per deixar que Crist visqui en cada fidel. Sant Pau resumeix així la seva acció pastoral: «Fills meus, sento dolors de part com si us tornés a infantar, i no els acabaré fins que Crist no quedi format en vosaltres.» (Ga 4,19).

Benvolguts germans i germanes, vull invitar-vos a resar per mi, successor de Pere, que tinc una tasca específica de governar l'Església de Crist, així com per tots els vostres bisbes i sacerdots. Pregueu perquè sapiguem cuidar de totes les ovelles, també de les perdudes, del ramat que se'ns ha confiat. A vosaltres, benvolguts sacerdots, us dirigeixo la meva cordial invitació a les celebracions conclusives de l'Any Sacerdotal, els dies 9, 10 i 11 del proper mes de juny, aquí a Roma: meditem sobre la conversió i sobre la missió, sobre el do de l'Esperit Sant i sobre la relació amb Maria santíssima, i renovarem les nostres promeses sacerdotals, sostinguts per tot el poble de Déu. Gràcies.

HOMILIA

del Sant Pare en la clausura de l'Any Sacerdotal. Festa del Sagrat Cor de Jesús, Divendres, 11 de juny de 2010

Benvolguts germans en el ministeri sacerdotal,

Benvolguts germans i germanes,

L'Any Sacerdotal que hem celebrat, 150 anys després de la mort del sant Rector d'Ars, model del ministeri sacerdotal en els nostres dies, arriba al final. Ens hem deixat guiar pel Rector d'Ars per a comprendre novament la grandesa i la bellesa del ministeri sacerdotal. El sacerdot no és simplement algú que té un ofici, com aquells que tota societat necessita perquè puguin acomplir-se en ella determinades funcions. Al contrari, el sacerdot fa el que cap ésser humà no pot fer per ell mateix: pronunciar en nom de Crist la paraula d'absolució dels nostres pecats, canviant així, a partir de Déu, la situació de la nostra vida. Pronuncia sobre les ofrenes del pa i el vi les paraules d'acció de gràcies de Crist, que són paraules de transsubstanciació, paraules que el fan present a ell mateix, el Ressuscitat, el seu cos i la seva sang, transformant així els elements del món; són paraules que obren el món a Déu i l'uneixen a ell. Per tant, el sacerdot no és un simple «ofici», sinó un sacrament: Déu es val d'un home amb les seves limitacions per estar, a través d'ell, present entre els homes i actuar en favor seu. Aquesta audàcia de Déu, que s'abandona a les mans d'éssers humans; que, fins i tot coneixent les nostres debilitats, considera els homes capaços d'actuar i presentar-se en lloc seu, aquesta audàcia de Déu és realment la grandesa més gran que s'oculta en la paraula *sacerdoti*. Que Déu ens consideri capaços d'això; que per a això cridi al seu servei homes i, així, s'uneixi a ells des de dins, això és el que en aquest any hem volgut novament considerar i comprendre. Volíem despertar l'alegria que Déu estigui tan a prop nostre, i la gratitud pel fet que ell es confiï a la nostra debilitat; que ens guïï i ens ajudi dia rere dia. Volíem també, així, ensenyar novament als joves que aquesta vocació, aquesta comunió de servei per Déu i amb Déu, existeix; més encara, que Déu està

esperant el nostre «sí». Junt amb l'Església, hem volgut destacar novament que hem de demanar a Déu aquesta vocació. Demanem treballadors per als sembrats de Déu, i aquesta pregària a Déu és, al mateix temps, una crida de Déu al cor de joves que es considerin capaços d'això mateix per a què Déu els creu capaços. Era d'esperar que a l'«enemic» no li agradés que el sacerdoci brillés novament; ell s'hauria estimat més veure'l desaparèixer, perquè per fi Déu hauria estat expulsat del món. I així ha passat que, precisament en aquest any d'alegria pel sagrament del sacerdoci, han sortit a la llum els pecats dels sacerdots, sobretot l'abús als infants, en el qual el sacerdoci, que du a terme la sol·licitud de Déu pel bé de l'home, es converteix en el contrari. També nosaltres demanem perdó insistentment a Déu i a les persones afectades, mentre prometem que volem fer tot el que sigui possible perquè un abús com aquest no torni a succeir mai; que en l'admissió al ministeri sacerdotal i en la formació que el prepara farem tot el que es pugui per a examinar l'autenticitat de la vocació; i que volem acompanyar encara més els sacerdots en el seu camí, perquè el Senyor els protegeixi i els custodii en les situacions doloroses i en els perills de la vida. Si l'Any Sacerdotal hagués estat una glorificació dels nostres èxits humans personals, hauria estat destruït per aquests fets. Però, per a nosaltres, es tractava precisament, contràriament, de sentir-nos agraïts pel do de Déu, un do que es porta en «gerres de terrissa», i que una vegada i una altra, a través de tota la debilitat humana, fa visible el seu amor en el món. Així, considerem allò que s'ha esdevingut com una tasca de purificació, una ocupació que ens acompanya cap al futur i que ens fa reconèixer i estimar encara més el gran do de Déu. D'aquesta manera, el do es converteix en el compromís de respondre al valor i la humilitat de Déu amb el nostre valor i la nostra humilitat. La paraula de Crist, que hem entonat com a cant d'entrada en la litúrgia, pot dir-nos en aquest moment el que significa fer-se i ser sacerdots: «Accepteu el meu jou i feu-vos deïxebles meus, que sóc benèvol i humil de cor» (Mt 11,29).

Celebrem la festa del Sagrat Cor de Jesús i amb la litúrgia fem un cop d'ull, per dir-ho d'alguna manera, dins el cor de Jesús, que en morir va ser traspasat per la llança del soldat romà. Sí, el seu cor està obert per nosaltres i davant nostre; i amb això ens ha obert el cor de Déu mateix. La litúrgia interpreta per a nosaltres el llenguatge del cor de Jesús, que parla sobretot de Déu com a pastor dels homes, i així ens manifesta el sacerdoci de Jesús, que està arrelat en l'íntim del seu cor; d'aquesta manera, ens indica el fonament perenne, així com el criteri vàlid de tot ministeri sacerdotal, que ha d'estar sempre ancorat en el cor de Jesús i ser viscut a partir d'ell. Voldria meditar avui, sobretot, els textos amb què l'Església orant respon a la paraula de Déu proclamada en les lectures. En aquests cants, paraula i resposta es compenetren. Per una banda, estan trets de la Paraula de Déu, però, per una altra, són ja al mateix temps la resposta de l'home a aquesta Paraula, resposta en què la Paraula mateixa es comunica i entra en la nostra vida. El més important d'aquests textos en la litúrgia d'avui és el Salm 23 [22] —«El Senyor és el meu pastor»—, en el qual l'Israel orant acull l'autorevelació de Déu com a pastor, fent d'això l'orientació per a la seva vida mateixa. «El Senyor és el meu pastor, no em manca res.» En aquest primer verset s'expressen alegria i gratitud perquè Déu és present i té cura de nosaltres. La lectura del Llibre d'Ezequiel comença amb el mateix tema: «Jo mateix buscaré les meves ovelles i en faré el recompte» (Ez 34,11). Déu cuida personalment de mi, de nosaltres, de la humanitat. No m'ha

deixat sol, extraviat a l'univers i en una societat davant la qual un se sent cada cop més desorientat. Ell cuida de mi. No és un Déu llunyà, per al qual la meua vida no compta gairebé gens. Les religions del món, pel que podem veure, han sabut sempre que, en última anàlisi, hi ha un sol Déu. Però aquest Déu era llunyà. Abandonava aparentment el món a altres potències i forces, a altres divinitats, amb les quals calia arribar a un acord. El Déu únic era bo, però llunyà. No constituïa un perill, però tampoc ofería ajuda. Per tant, no calia ocupar-se'n. Ell no dominava. Estranyament, aquesta idea va ressorgir en la Il·lustració. S'acceptava, doncs, que el món pressuposa un Creador. Aquest Déu, però, hauria construït el món per a després retirar-se'n. Ara el món té un conjunt de lleis pròpies segons les quals es desenvolupa, i en les quals Déu no intervé, no pot intervenir. Déu és només un origen remot. Molts, potser, tampoc desitjaven que Déu es preocupés d'ells. No volien que Déu els molestés. Però allí on la proximitat de l'amor de Déu es percep com a molèstia, l'ésser humà se sent malament. És bonic i consolador saber que hi ha una persona que m'estima i em cuida. Però és molt més decisiu que existeixi aquest Déu que em coneix, m'estima i es preocupa per mi. «Conec les meves ovelles i elles em coneixen a mi» (Jn 10,14), diu l'Església abans de l'evangeli amb una paraula del Senyor. Déu em coneix, es preocupa de mi. Aquest pensament hauria de proporcionar-nos realment alegria. Deixem que penetri intensament en el nostre interior. En aquest moment comprenem també què significa: Déu vol que nosaltres, com a sacerdots, en un petit punt de la història, compartim les seves preocupacions pels homes. Com a sacerdots, volem ser persones que, en comunió amb el seu amor pels homes, cuidem d'ells, els fem experimentar en el concret aquesta atenció de Déu. I, pel que fa a l'àmbit que se li confia, el sacerdot, junt amb el Senyor, hauria de poder dir: «Conec les meves ovelles i elles em coneixen a mi.» *Conèixer*, en el sentit de la Sagrada Escripura, mai no és només un saber exterior, com es coneix el número de telèfon d'una persona. *Conèixer* significa estar interiorment a prop de l'altre. Estimar-lo. Nosaltres hauríem de mirar de «conèixer» els homes de part de Déu i amb vista a Déu; hauríem de mirar de caminar amb ells per la via de l'amistat de Déu.

Tornem al Salm. Allí es diu: «Em guia pels camins segurs per l'amor del seu nom. Ni quan passo per barrancs tenebrosos no tinc por de res, perquè us tinc vora meu; la vostra vara de pastor m'asserena i em conforta» (23 [22], 3s). El pastor mostra el camí correcte als qui li estan confiats. Els precedeix i guia. Diguem-ho d'una altra manera: el Senyor ens mostra com es realitza de manera justa el nostre ser homes. Ens ensenya l'art de ser persona. ¿Què he de fer per a no arruïnar-me, per a no malgastar la meua vida amb la falta de sentit? En efecte, aquesta és la pregunta que tot home ha de plantejar-se i que serveix per a qualsevol període de la vida. Quanta foscor hi ha al voltant d'aquesta pregunta en el nostre temps! Sempre torna a la nostra ment la paraula de Jesús, que tenia compassió pels homes, perquè estaven com ovelles sense pastor. Senyor, tingueu pietat també de nosaltres. Mostreu-nos el camí. Sabem per l'evangeli que ell és el camí. Viure amb Crist, seguir-lo, això significa trobar el camí segur, perquè la nostra vida tingui sentit i perquè un dia puguem dir: «Sí, viure ha estat quelcom bo.» El poble d'Israel estava i està agraït a Déu, perquè ha mostrat en els manaments el camí de la vida. El gran salm 119 (118) és una expressió d'alegria per aquest fet: nosaltres no caminem a les palpentes per la foscor. Déu ens ha mostrat quin és el camí, com podem caminar de

manera justa. La vida de Jesús és una síntesi i un model viu del que afirmen els manaments. Així comprenem que aquestes normes de Déu no són cadenes, sinó el camí que ell ens indica. Podem estar alegres per elles i perquè en Crist són davant nostre com una realitat viscuda. Ell mateix ens fa feliços. Caminant al costat de Crist tenim l'experiència de l'alegria de la Revelació, i com a sacerdots hem de comunicar a la gent l'alegria que ens hagi mostrat el camí just de la vida.

Després ve una paraula referida als «barrancs tenebrosos», a través dels quals el Senyor guia l'home. El camí de cadascun de nosaltres ens portarà un dia als camins tenebrosos de la mort, on ningú no ens pot acompanyar. I ell serà allí. Crist mateix ha descendit a la nit fosca de la mort. Tampoc allí no ens abandona. També allí ens guia. «Si m'ajeia als inferns, també us hi trobo», diu el salm 139 (138). Sí, esteu present també en l'última fatiga, i així el salm responsorial pot dir: també allí, en els barrancs tenebrosos, no tinc por de res. Això no obstant, parlant dels barrancs tenebrosos, podem pensar també en els barrancs tenebrosos de les temptacions, del descoratjament, de la prova, que tota persona humana ha de travessar. També en aquests barrancs tenebrosos de la vida ell hi és. Senyor, en la foscor de la temptació, en les hores de la foscor, en què totes les llums semblen apagar-se, mostreu-me que hi sou. Ajudeu-nos a nosaltres, sacerdots, perquè puguem ser al costat de les persones que en aquestes nits fosques ens han estat confiades, perquè puguem mostrar-los la vostra llum.

«La vostra vara de pastor m'asserena»: el pastor necessita la vara contra les bèsties salvatges que volen atacar el ramat; contra els saltejadors que cerquen el seu botí. Al costat de la vara hi ha la gaiata, que sosté i ajuda a travessar els llocs difícils. Les dues coses entren dins el ministeri de l'Església, el ministeri del sacerdot. També l'Església ha d'utilitzar la vara del pastor, la vara amb què protegeix la fe contra els farsants, contra les orientacions que són, en realitat, desorientacions. En efecte, l'ús de la vara pot ser un servei d'amor. Avui veiem que no es tracta d'amor, quan es toleren comportaments indignes de la vida sacerdotal. Com tampoc es tracta d'amor si es deixa proliferar l'heretgia, la tergiversació i la destrucció de la fe, com si nosaltres inventéssim la fe autònomament, com si ja no fos un do de Déu, la perla preciosa que no deixem que ens arrenquin. Al mateix temps, però, la vara contínuament ha de transformar-se en la gaiata del pastor, gaiata que ajudi els homes a poder caminar per camins difícils i seguir Crist.

Al final del salm es parla de la taula parada, del perfum amb què s'ungeix el cap, de la copa que es vessa, de viure a la casa del Senyor. En el salm, això mostra sobretot la perspectiva del goig per la festa d'estar amb Déu al temple, de ser hostatjats i servits per ell mateix, de poder habitar a casa seva. Per a nosaltres, que resem aquest salm amb Crist i amb el seu cos, que és l'Església, aquesta perspectiva d'esperança ha adquirit una amplitud i profunditat encara més gran. Veiem en aquestes paraules, per dir-ho d'alguna manera, una anticipació profètica del misteri de l'eucaristia, en la qual Déu mateix ens invita i se'ns ofereix com a aliment, com aquell pa i aquell vi exquisit que són l'única resposta última a la fam i a la set interior de l'home. ¿Com podem no alegrar-nos d'estar invitats cada dia a la mateixa taula de Déu i habitar a casa seva? ¿Com podem no estar alegres per haver rebut d'ell aquest manament: «Feu això, que és el meu memorial»? Alegres perquè ell ens ha permès parlar la taula de Déu per als homes, oferir-los el seu

cos i la seva sang, oferir-los el do preciós de la seva mateixa presència. Sí, podem pregar plegats amb tot el cor les paraules del salm: «La vostra bondat i el vostre amor m'acompanyen tota la vida» (23 [22],6).

Per últim, vegem breument els dos cants de comunió suggerits avui per l'Església en la seva litúrgia. En primer lloc hi ha la paraula amb què sant Joan conclou el relat de la crucifixió de Jesús: «Un dels soldats li traspassà el costat amb un cop de llança, i a l'instant en va sortir sang i aigua» (Jn 19,34). El cor de Jesús és traspassat per la llança. S'obre, i es converteix en una font: l'aigua i la sang que brollen al·ludeixen als dos sacraments fonamentals de què viu l'Església: el baptisme i l'eucaristia. Del costat traspassat del Senyor, del seu cor obert, brolla la font viva que raja a través dels segles i edifica l'Església. El cor obert és font d'un nou riu de vida; en aquest context, Joan certament ha pensat també en la profecia d'Ezequiel, que veu brollar del nou temple un riu que dóna fecunditat i vida (cf. Ez 47): Jesús mateix és el nou temple, i el seu cor obert és la font d'on brolla un riu de vida nova, que se'ns comunica en el baptisme i en l'eucaristia.

La litúrgia de la solemnitat del Sagrat Cor de Jesús, però, preveu com a cant de comunió una altra paraula, afí a aquesta, extreta de l'evangeli de Joan: «Si algú té set, que vingui a mi; el qui creu en mi, que begui. Perquè diu l'Esclat: Del seu interior brollaran rius d'aigua viva» (Jn 7,37-38). En la fe bevem, per dir-ho d'alguna manera, de l'aigua viva de la paraula de Déu. Així, el creient es converteix ell mateix en una font que dóna aigua viva a la terra resseca de la història. Ho veiem en els sants. Ho veiem en Maria que, com gran dona de fe i d'amor, s'ha convertit al llarg dels segles en font de fe, d'amor i de vida. Cada cristià i cada sacerdot haurien de transformar-se, a partir de Crist, en font que comunica vida als altres. Hauríem de donar l'aigua de la vida a un món assedegat. Senyor, us donem gràcies perquè ens heu obert el vostre cor; perquè en la vostra mort i resurrecció us heu convertit en font de vida. Feu que siguem persones vives, vives per la vostra font, i doneu-nos la capacitat de ser també nosaltres font, de manera que puguem donar aigua viva al nostre temps. Us agraïm la gràcia del ministeri sacerdotal. Senyor, beneïu-nos i beneïu tots els homes d'aquest temps que estan assedegats i a la recerca. Amén.

Conferència Episcopal Espanyola

ORIENTACIONS

relatives als llibres sacramentals parroquials

[Aquestes orientacions s'hauran de tenir en compte sempre que no hi hagi cap normativa diocesana que legisli en un altre sentit. Per a qualsevol dubte adreceu-vos a Secretaria General i Cancelleria de l'Arquebisbat.]

I. Els llibres sacramentals i els seus responsables

1. A cada parròquia ha d'haver-hi els llibres sacramentals establerts pel Dret, almenys el de baptismes, matrimonis, difunts (cf. c. 535 § 1) i confirmacions (cf. I Decret CEE, art. 5).

2. L'encarregat dels llibres sacramentals parroquials és el rector de la Parròquia. El rector pot delegar aquesta funció en un vicari parroquial. Caldrà delegació escrita del Bisbe diocesà o del Vicari General per a confiar aquesta responsabilitat a una altra persona que no sigui el vicari parroquial.
3. Només les persones esmentades en el número anterior estan legitimades per a signar les partides sacramentals.
4. Els llibres sacramentals formen part dels arxius parroquials protegits pel que s'estableix en l'article I.6 de l'Acord sobre Assumptes Jurídics entre la Santa Seu i l'Estat espanyol i, en conseqüència, pot denegar-se l'accés a qualsevol autoritat civil no autoritzada per l'Ordinari diocesà.
5. Els llibres sacramentals no són fixers, en el sentit de l'article 3 b) de la Llei Orgànica 15/1999 de Protecció de Dades de Caràcter Personal i, en conseqüència, no se n'ha de comunicar l'existència al Registre General de Protecció de Dades.
6. S'aconsella vivament que els llibres parroquials que, en el moment de tancar-se, tinguin una antiguitat superior als cent anys es dipositin a l'Arxiu històric diocesà, sense perjudici de la propietat, que continua corresponent a la Parròquia i que s'acreditarà mitjançant el corresponent certificat de dipòsit, que s'unirà a l'inventari parroquial.

II. Les anotacions i les notes marginals

7. Les anotacions en els llibres sacramentals han de contenir totes les dades previstes en la legislació tant general com particular (cf. c. 877, 895, 1121, etc.)
8. En el llibre de baptismes, quan calgui, s'hi efectuaran notes marginals en les quals es faci constar la recepció de la confirmació i tot el que es refereix a l'estat dels fidels per raó del matrimoni, de l'adopció, de l'orde sagrat, de la professió perpètua en un institut religiós i del canvi de ritu (cf. c. 535 § 2).
9. En el llibre de matrimonis, quan calgui, s'hi inscriuran notes marginals en les quals es faci constar, de manera resumida, la convalidació, la declaració de nul·litat o la dispensa pontifícia de dissolució de matrimoni rat i no consumat

III. La manera de portar els llibres

10. Els llibres, en suport paper, podran ser llibres ordinaris de registre o bé llibres editats amb aquesta finalitat. En tot cas s'exclouen els llibres formats per impresos editats i complimentats per ordinador.
11. És necessari que el rector de Parròquia iniciï i tanqui cadascun dels llibres sacramentals. Per a iniciar-lo ha d'assenyalar breument aquest fet en el primer foli, fent-hi constar la data, les dades identificatives essencials de l'encarregat del llibre, el nombre de pàgines, etc. Igualment en tancar-lo, però a la pàgina següent a l'última escrita. En ambdós casos, ha de constar la data, signatura i segell a la pàgina corresponent.

12. Les dades han d'escriure's amb retolador de tinta líquida o ploma estilogràfica, mai amb bolígrafs ordinaris o derivats.
13. Si en preparar un extracte o certificat no es coneix alguna de les dades sol·licitades, l'espai (també en el cas de les notes marginals) no s'ha de deixar en blanc, sinó que ha de marcar-se amb una línia diagonal a fi d'evitar una eventual manipulació.
14. Si dins d'un llibre s'han deixat involuntàriament una o més pàgines en blanc, han d'anul·lar-se marcant-les amb una única ratlla diagonal, de costat a costat, amb la mateixa finalitat expressada en el número anterior.
15. En el cas que s'hagi comés algun error material en inscriure, anotar o certificar, no s'ha de sobreesciure o utilitzar líquids d'esborrar, sinó invalidar la paraula o paraules incorrectes, marcant-hi al damunt una línia recta, i delimitar-les entre parèntesi per, a continuació, indicar, sempre en nota a peu de pàgina, la validesa de la correcció amb la paraula «Val», signant posteriorment la nota. En cas contrari se'n podria posar en dubte l'autenticitat.
16. El document només quedarà validat amb la signatura manuscrita, llegible, i el segell de la parròquia.
17. És aconsellable l'ús de tinta de color per al tampó de segellar. És necessari que l'empremta del segell se superposi a una part de la signatura o del text amb la finalitat de prevenir possibles manipulacions.
18. Les dades requerides en els llibres sacramentals han de ser complimentades amb tota diligència, a mà i amb lletra clara i llegible, incloent-hi els corresponents índexs ordenats alfabèticament per cognoms. Només aquests manuscrits tenen valor oficial.
19. Per a qualsevol rectificació o alteració de partides —siguin errors, omissions o canvis efectuats en el Registre Civil— és necessària l'autorització de l'Ordinari diocesà. Cada canvi o alteració es farà constar en la partida consignant, almenys, la referència del document que acredita la modificació.

IV. Expedients matrimonials

20. Tots els expedients matrimonials han de conservar-se a l'arxiu parroquial. Un cop agrupats per anys, han de numerar-se correlativament i, posteriorment, han de guardar-se en caixes d'arxiu. *[A la nostra arxidiòcesi està legislat, per decret de 29 de juny de 2001, que els expedients s'han de dipositar a Secretaria General de l'Arquebisbat no més tard de tres mesos després de celebrades les núpcies.]*
21. Les notificacions rebudes amb la indicació d'haver estat complimentades en el seu respectiu llibre de baptismes, han de ser arxivades en el corresponent expedient matrimonial, ja numerat en la forma descrita.
22. Les còpies dels expedients matrimonials destinats a altres diòcesis s'enviaran a través de la pròpia Cúria diocesana, que serà qui els transmeti a la Cúria de destí.

V. Conservació i custòdia dels llibres

23. Els llibres parroquials es custodiaran a l'arxiu parroquial, en un armari que proporcioni les garanties de conservació i seguretat necessàries, i sempre sota clau. Només el Rector o el seu delegat tindran accés a l'armari.
24. En el cas d'unitats pastorals formades per diverses parròquies, els llibres parroquials podran conservar-se a l'arxiu d'una d'elles, amb el consentiment del Bisbe.

VI. Accés i consulta dels llibres

25. Correspon al Rector o al delegat, d'acord amb l'establert en el n. 2, expedir certificacions o còpies autoritzades dels assentaments o anotacions registrals referents al fidel que les sol·liciti.
26. Els certificats o extractes poden estendre's, escrits a mà o mecanografiats, però sempre complimentats en el model propi de la diòcesi i validats per la signatura del Rector o del delegat, d'acord amb el n. 2, i pel segell parroquial. Els certificats que hagin de produir efectes fora de la diòcesi han de ser legalitzats per l'Ordinari diocesà. En el cas que vagin redactats en una llengua no oficial a la diòcesi de destí, s'acompanyaran de traducció a l'espanyol.
27. Tots els fidels tenen dret a rebre personalment certificacions o còpies autoritzades d'aquells documents continguts en els llibres parroquials que, sent públics per naturalesa, es refereixin al seu estat personal.
28. L'interessat, a no ser que sigui conegut pel Rector o pel delegat conforme al n. 2, haurà d'acreditar documentalment la seva personalitat, i indicar la finalitat per a la qual sol·licita la certificació.
29. Podran expedir-se també certificacions o còpies quan l'interessat ho sol·liciti a través del propi cònjuge, pares, germans, fills o procurador legal. En aquests casos l'interessat haurà d'indicar, a més, les dades identificatives del parent o procurador i acreditar-los documentalment.
30. No s'expediran certificacions o còpies autoritzades quan no quedi acreditat l'interès legítim i la personalitat de l'interessat i, en el seu cas, del familiar o procurador. S'ha de guardar còpia del document que acrediti les dades referides de l'interessat i del familiar o procurador.
31. A no ser que l'Ordinari diocesà disposi una altra cosa, la documentació relativa als registres sacramentals dels últims cent anys ha de quedar tanca-da a la lliure i pública consulta, ja que és reservada per la seva naturalesa mateixa. A partir d'aquesta data passarà a considerar-se documentació històrica.
32. Les sol·licituds de dades amb finalitats genealògiques referides als últims cent anys només s'atendran quan l'interessat recapti dades sobre els seus avantpassats directes fins al segon grau inclusiu.
33. En cap cas no s'ha de permetre la consulta directa, manipulació, gravació o reproducció total o parcial dels llibres sacramentals que es trobin a les parròquies.

34. La microfilmació, digitalització o qualsevol altra iniciativa de tractament global o parcial de l'arxiu requerirà l'autorització escrita del Bisbe.
35. Els llibres parroquials no es podran treure de l'arxiu parroquial, tret dels casos mencionats en el n. 24.
36. Qualsevol dubte sobre l'oportunitat d'estendre certificats o còpies autoritzades dels llibres sacramentals s'haurà de consultar amb l'Ordinari diocesà.

Text aprovat per la XCV Assemblea Plenària, el 23 d'abril de 2010

fulgencio villar s.l.
EMPRESA CONSTRUCTORA

CONSTRUCCIONS I REHABILITACIONS

C/ Sant Carles i Sant Josep, 4-6 - 43201 Reus (Tarragona)
Tel./fax 977 320 368 · Mòbil 617 467 919 · fulgenciovillar@terra.es

DUES EMPRESES, DUES GENERACIONS UN SOL SERVEI

RIFER

◀ ROCAFER ▶

CAMPANES RELLOTGES MEGAFONIA

C/ Canonge Dorca, 37
Tel. 972 22 01 55
17005 Girona
www.rifersl.com

C/ Llull, 321 Edifici Cinc 22@
Tel. 93 311 72 01
08019 Barcelona
info@rocafer.com

Delegació Terrassa
Tel. mòbil 616 90 90 01
Terrassa
info@rifersl.com

